

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.



Ірена Чабан
Irena Chaban
(1990-)



Клявдія Олесницька
Claudia Olesnycka
(1944-1946)



Олена Лотоцька
Helen Lototsky
(1946-1960)

60-ліття

“Няшого Життя”

1944-2004



Ольга Лісківська
Olga Liskivska
(1985-1986)



Уляна Старосольська
Ulana Starosolska
(1973-1984; 1987-1990)



Лідія Бурачинська
Lydia Burachynska
(1961-1973)



НАШЕ ЖИТТЯ

РІК LXI

СІЧЕНЬ

Ч. 1

Виходить раз у місяць
видає

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

Головний редактор — **Ірена Чабан**
Редактор англомовної частини — **Тамара Стадниченко**
Мовний редактор — **Лев Чабан**

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) — голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як
Любов Волинець
Анна-Галія Горбач
Ася Гумецька
Оксана Думанська
Катерина Немира (з уряду) — пресова реф. Головної Управи СУА
Марта Тарнавська

Адреса редакції: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел./Факс: (212) 982-2889

Річна передплата в США

Для членів СУА \$ 25.00
Для інших передплатників \$ 30.00
Поодинокі число \$ 3.00
В країнах поза межами США US \$ 40.00

Адміністратор: **М. Оріся Яцусь**

P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024 Тел./Факс: (732) 441-9377

OUR LIFE

VOL. LXI

JANUARY

№ 1

Published by

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

Editor-in-Chief — **Irena Chaban**
English Editor — **Tamara Stadnychenko**
Ukrainian Language consultant — **Lev Chaban**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj — UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak
Lubow Wolynets
Anna-Halia Horbach
Assya Humetsky
Oksana Dumansky
Kateryna Nemyra — Press
Martha Tarnawsky

Editorial Office: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел./Fax: (212) 982-2889

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$ 25.00
Annual subscription in the USA for other subscribers..... \$ 30.00
Annual subscription in countries other
than USA..... \$ 40.00 US currency
Single copy \$ 3.00

Business administrator: **M. O. Jacus**
Тел./Fax: (732) 441-9377

ЗМІСТ

Ірина Куровицька. Многая літа журналові "Наше Життя" ... 1	Iryna Kurowyckyj. The Year of Our Life Magazine 2
Ірена Чабан. Шістдесятиліття журналу "Наше Життя" 3	Tamara Stadnychenko-Cornelison. Reflections on an Anniversary 4
Клавдія Олесницька. Чи догідна пора? 7	Claudia Olesnycka. Is It The Right Time? 9
Збережемо "Наше Життя"! 11	Нам пишуть... 12
І. Чабан. Наша сучасниця 13	Стефанія Павлишин. Перша українська композиторка 14
Леся Лисак-Тивонюк. Під Новий Рік 17	Леонід Кисельов. Тато оповідають 18
Д-р Оксана Скипакевич-Ксенос. Пояснення вимог Федерального Податкового Бюро (IRS)... 19	Микола Щербак. Герої Крут 20
Ihor Magun. Diet and Nutrition for Mature Adults 21	Helene Turkewicz-Sanko. Salt Forever: A Ukrainian Folktale .. 22
Дарія Цвек. Наші смаковинки 24	Діяльність округ і відділів 25
Відійшли у вічність 29	Добродійство 29
Нашим дітям 34	

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріалів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріалів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріали і виправляти мову. Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом автора, не завжди відповідають поглядам редакції.

Передруки і переклади матеріалів з "Нашого Життя" дозволені за поданням джерела.

На адресі, поміщеній на журналі, є зазначено, доки заплачена передплата.

Усі редакційні матеріали просимо пересилати на адресу редакції, з поміткою "редакторів".

Кошти вироблення кліше покривають дописувачі.

Дописи просимо писати виразно, через два інтервали, зокрема чітко імена і прізвища поданих осіб.

Редакція приймає за домовленням, тел.: (212) 982-2889.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc., 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

"OUR LIFE", 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2004 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

З друкарні Computoprint Corp. Clifton, NJ
Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

МНОГАЯ ЛІТА ЖУРНАЛОВІ „НАШЕ ЖИТТЯ”

ЕКЗЕКУТИВА І ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
З НАГОДИ 60-ЛІТТЯ ПОЯВИ ПРЕСОВОГО ОРГАНУ СУА

ПРОГОЛОШУЄ 2004 р.
РОКОМ ЖУРНАЛУ “НАШЕ ЖИТТЯ”

Сердечно дякуємо редакторам, які впродовж 60-ти років видавали цей цікавий і потрібний журнал для українського жіноцтва в Америці.

З нагоди шістдесятлітнього ювілею дякуємо нашим дописувачам, ілюстраторам, читачам, добродіям і спонсорам писаного слова СУА.

Немає на американському континенті іншої української жіночої організації, щоб її пресовий орган проіснував такі довгі роки, як журнал СУА “Наше Життя”. 60 літ – це довгий і часами тяжкий шлях, яким проходив журнал. За свого існування журнал зазнав багато криз, особливо у фінансуванні.

Ця проблема перед нами і сьогодні.

Гортаючи сторінки журналів з різних періодів довідуємося про великий вклад праці жіноцтва в усьому світі. Читаємо про бурхливі часи Другої світової війни, про дисидентський рух. Нарешті журнал зміг написати про проголошення Незалежної Української Держави. Всі ці спогади про діячок та патріоток нашої організації та історичні епізоди, записані на сторінках журналу залишаться для наступних поколінь.

Бажанням проводу СУА було б зробити зі сторінок, які жовтіються і ломляться, мікрофільми. Бо хочеться зберегти їх для тих, хто забажає вивчати історію. Може, у ювілейному році знайдемо добродіїв, яких зацікавив би такий проєкт.

Журнал СУА служив жінкам у різних періодах інакше. Це були вимоги часу. Сьогодні тишімося, що наш пресовий орган мандрує далеко за межі Америки, де живуть українські жінки. Ми з приємністю читаємо від них листи подяки, за одержання журналу і довідуємося як він служить їм в організаційному житті.

Союз Українок Америки досяг великих успіхів за свої 79 літ. Тут потрібно підкреслити, що жінки завжди пробували мати свою сторінку в пресі та робили спроби видавати свій журнал, але без успіху. Наприкінці 1944 р. гурт завзятих жінок на чолі з редактором Клавдією Олесницькою взяли за велике діло, бо вірили у свої сили і потреби для жінок в Америці, вони розпочали своє власне видання журнал “Наше Життя”, якому 1 січня 2004 р. виповниться шістдесят літ.

Журнал відіграв велику роль у розвитку організації. Цей здобуток є нашою візитівкою в світі. Наша організація потребує Вашої фінансової допомоги, щоб журнал міг виходити ще довгі роки.

У ювілейному році святкуймо це досягнення всіх по своїх місцевостях, щоб журнал ще довгі і довгі роки міг служити нашим потребам і бути позитивним явищем нашої праці.

Головному редакторові Ірені Чабан, редакторові англійської частини журналу Тамарі Стадниченко і мовному редакторові Левкові Чабану бажаємо дальших успіхів та задоволення у видаванні журналу „Наше Життя”.

Дякуємо працівникам Комп'ютопринту і його власниці Марії Дупляк за дружню співпрацю.

Ірина Куровицька,
голова Союзу Українок Америки.



The Executive Committee and the National Board of the Ukrainian National Women's League of America proclaim 2004

The Year of Our Life Magazine

The UNWLA, now 79 years old, has had many successes. One of these successes is *Our Life*, which was first published in 1944 and is celebrating its 60th anniversary this year.

My congratulations to the past and present editors of *Our Life*. I thank them for their efforts and salute them for their dedication and their professionalism. Throughout the past 60 years, these editors have done much to advance women's rights and have focused on women's needs as mothers, as professionals, and as activists. *Our Life's* current editors, Irena Chaban and Tamara Stadnychenko, should be commended for their role in this great mission.

On behalf of the UNWLA membership, I would also like to thank our writers, readers, sponsors, and contributors. Without your input, this publication could not have existed for so many years. We can all be proud that among Ukrainian women's magazines *Our Life* stands unrivalled. It has survived a long and difficult journey. But while we celebrate the magazine's 60th anniversary, we must all be aware of financial difficulties that pose a threat to the magazine's future and this is a threat that cannot be ignored.

Over the last six decades, *Our Life* magazine has served the UNWLA and its membership in many ways. In the earliest issues of *Our Life*, one can read about the history of the organization, about the difficulties of the war years, and about the efforts of Ukrainian women to shape and build a strong organization. In later issues, we find reports about the dissident movement in Ukraine and the women of the UNWLA who worked to support the movement and its heroes. The front cover of the magazine hailed Ukrainian independence, and later issues hailed the return of Soyuz Ukrainok of Ukraine to full membership status in the International Council of Women..

Articles published in *Our Life* have let UNWLA members share their success with the community. The magazine's rich content has included coverage of Branch activities, Regional Council activities, and events at UNWLA conventions over the decades. The magazine stands as a reminder of the past, a representation of the present, and the hope of the future. While paying homage to Ukraine, the pages of the magazine have also shown that our organization and its members have a deep and abiding respect for the United States of America and all it stands for.

Today we are pleased to see *Our Life* being mailed to many countries outside the United States. Readers in Ukraine and other former Soviet countries thank us for sending the magazine; in its pages, they often learn many things that help them form their own organizations.

The history of our organization and the history of Ukraine are intertwined in the pages of *Our Life*. This information is of great value to us and for future generations who can learn much from the past and use it to build a better future. Archival issues of the magazine are available, but time has taken its toll. As the magazines age, their pages turn yellow and brittle. One of the goals of the UNWLA Executive is to have the entire collection transferred to microfilm so that it can be preserved for researchers and others interested in our organization and its publication. Unfortunately, financial constraints make this goal impossible unless a sponsor or grant money can be found to fund this project. Perhaps, in this Jubilee Year, we can find both.

I close by inviting all UNWLA members to celebrate our 60-year-old treasure. I also ask that we work together to ensure that *Our Life* continues to be published for many more years. Our magazine serves as a calling card for our organization throughout the world. It is a reflection of us and the work we do.

-- Iryna Kurowyckyj, President



ШІСТДЕСЯТИЛІТТЯ ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

Новий рік відкриває знаменну сторінку в історії Союзу Українок Америки – 60-ліття журналу „Наше Життя”.

Упродовж шістдесяти років журнал оберігав українську окремішність, об’єднував членство в одну велику родину, радів і сумував разом з нами, уможлиблював обмін думками, був бажаним другом і дорадником.

Жодна політична, релігійна, культурна акція української громади в Америці не проходила без участі нашої організації, нашого журналу. Завдяки фінансовій допомозі членства Союзу Українок Америки було збережено для нащадків чимало пам’яток історії, архітектури, народного побуту, мистецтва. Для цієї мети, при безпосередній участі нашої організації було створено Український Музей і саме завдяки журналу „Наше Життя” вдавалося втримувати контакт організації з членством, без якого всі ці та багато інших акцій залишилися б нездійсненими.

Організація (і журнал разом з нею) слідкували за подіями в Україні і не лише слідкували, а й брали у них активну участь. Союз Українок Америки підставляв плече допомоги рідному народу в час найскладніших, найдраматичніших для нього випробувань. Журнал був тим чинником, який доносив ці зусилля до відома свого членства, громади.

Однією з організацій, яка першою у весь голос розповіла про Голодомор в Україні, був Союз Українок Америки. Щойно видане листопадове число журналу подає матеріали тих часів і ми маємо нагоду оцінити чин, здійснений нашим членством для того, щоб відкрити Заходу страшну правду про трагедію 33-го.

СВА відстоював право України на самобутність, власний шлях і власну долю. Завдяки публікаціям у вільній пресі українська громада Америки успішно протистояла репресіям радянської каральної машини супроти борців за волю. Їхні твори, таємно, а часом і з небезпекою для життя переправлені на Захід, вперше публікувалися на сторінках незалежних видань. Одним із таких видань був журнал „Наше Життя”.

У нелегкий час розбудови Держава потребує нашої допомоги і вона її отримує. Численні ріки і потічки пливуть в рідну і близьку серцю Батьківщину, вичерпуючи і без того не бездонні джерела нашої жертвності. Але часом, допомагаючи потребуючим, забуваємо, що потребуючими стали ми самі. Чи не потребують допомоги церкви і школи, газети і журнали створені попередниками тут, на цій благословенній землі, вкритій могилами наших рідних і близьких?

Прийшов час забезпечити і зберегти всі здобутки.

Сьогодні „Наше Життя” переживає найскладніший період свого існування. Як і багато інших українських еміграційних видань, журнал потребує допомоги тих, для кого всі ці роки існував. І тепер настав час повторити питання, яке зазвучало у редакторській статті першого числа „Нашого Життя” – „Чи догідна пора?” Тільки в іншому контексті. Чи догідна пора припинити, чи хоча б змінити періодичність появи журналу? Чи готові ми взяти на себе відповідальність оголосити, що шістдесятилітнє „Наше Життя” припиняє своє існування? Чи простять нам наші предки? Чи простять нам це наші нащадки?

Журнал, який постав у несприятливих еміграційних умовах довів свою життєдіяльність, він став гордістю Союзу Українок Америки.

Сьогодні „Наше Життя” відзначає своє шістдесятиліття.

Збережімо „Наше Життя”!

Так нам, Боже, допоможи!



Ірена Чабан,
головний редактор.

English Language Editors of *Our Life*



Марта Бачинська
Marta Baczynsky
(April 1975 – September 1993)



Галина Кузишин
Halyna Kuzyszyn
(October 1993 – April 1994)



Тамара Стадниченко
Tamara Stadnychenko
(December 1994 –)



Reflections on an Anniversary

The first issue of *Our Life* was published in January 1944. The decision to embark on such an undertaking at this time was courageous, some would even say quixotic. The world was at war and America was experiencing shortages and rationing. For many, uncertainty about the future was the order of the day, but human nature is resilient and despite the constraints and the global upheavals, people faced each day as it came and did what they needed to do.

The leaders of the UNWLA, like others at this time, assessed where they were and what they needed to do. They made the choice to enter the brave new world of publishing and created their own magazine. In the midst of uncertainty, they maintained an unwavering certainty about their mission and purpose. They were not deterred by shortages. Nor were they were deterred by those who said it couldn't or shouldn't be done. They were not deterred by financial considerations or time constraints or any of those negative factors that generally prevent people from pursuing and achieving desired goals. Somehow, they made the time and found the money and the energy and the focus needed for the task. And *Our Life* came to be. The magazine was published and has been published now for 60 years.

When it was first conceived, *Our Life* was envisioned as a unifying instrument. It was to make a statement about the UNWLA and the women who belonged to the organization. It was to become something akin to the comfort food these women prepared in their kitchens and served to their families—varenyky and holubtsi for the mind and the soul. Above all, it would be a magazine written for them, by

them, and about them. It would address their interests and their needs. Strangers in a strange land, they would have something unique and powerful: a publication that connected them to their past while helping them embrace their future.

Our Life became a link, not only to Ukraine but to Ukrainian American women like themselves. Through the UNWLA and its brave little publication they could share interests and problems and questions and concerns about maintaining a home and family in a culture that was that was somewhat alien. They could find comfort in a magazine that reflected their concerns about an environment in which they and their children were sometimes uncertain whether they were fish or fowl, American or Ukrainian, or a complex hybrid attempting to reconcile cultures and customs that sometimes clashed.

The decision to make *Our Life* bilingual was most probably a shocking proposition to some members of the UNWLA and to members of the Ukrainian American community at large. Those who argued for linguistic purity, however, were convinced by the pragmatists that the magazine was published in America, that English was the language of America, and that for the magazine to be truly viable it must have both Ukrainian and English materials. The intervening years have proved that this decision to publish in both languages was both insight and foresight. When we consider that many contemporary Ukrainian American women find it easier to read English than Ukrainian and that many UNWLA members are children of mixed marriages and do not even speak Ukrainian, we can only applaud the wisdom of those who insisted on taking this disputed path.

Each new editor put her personal stamp on the magazine. Each had the vision and the passion and the determination to keep it alive and to perpetuate the goals established by the founding mothers.

Because my mother is a member of the UNWLA, I first became familiar with *Our Life* while growing up in the Ukrainian American community in Philadelphia—in the days when most UNWLA members lived in communities where it was still possible to walk to Ukrainian events and meetings and to each other's homes. The mail to these homes brought letters and bills, just as it did to the homes of the neighbors, but it also brought a cornucopia of Ukrainian publications like *Svoboda* and *America* and *Veselka* and *Lys Mykyta* and *Novi Dni* and, of course, *Our Life*. Somewhere along the way, half or more of these publications folded. *Our Life* was one of those that survived. Changing times and changing lifestyles did not diminish its purpose or its comfortable and comforting presence in Ukrainian households.

The summer after I graduated from college, I went to Europe, part of a group of young Ukrainian Americans who were unloaded from a charter plane in Amsterdam and then dispersed to sundry destinations of choice. During this trip, I became part of a quartet that traveled behind the Iron Curtain, to Romania. Our little expedition included a rather circuitous road trip to the back country ... farming villages along the Ukrainian-Romanian border that were geopolitically Romanian and culturally and linguistically Ukrainian. Bukovyna and not Bukovyna. Romania and not Romania. Ukraine and not Ukraine. It was a daring little jaunt into territory ruled by the same breed of communists that had caused my parents and so many thousands of others to seek freedom and security in the United States.

When I returned to the United States, I had interesting stories to tell and one of the people intrigued by what I had seen and done and photographed was Lydia Burachynska, then editor of *Our Life*. Mrs. Burachynska interviewed me and wrote an article, which was subsequently published in the magazine. She graciously gave me an undeserved byline for the article—a generous and thoughtful gesture that was to prove one of many components that turned me into a writer and eventually led me to assume the duties of *Our Life's* English language editor.

A couple of decades later, I traveled to Ukraine with a group of students, Ukrainian American kids whose parents wanted them to see the country they or their parents had called home many years before. This too was an interesting trip. Ukraine was still under Soviet domination, but one could hear and see and feel that the spirit of independence was in the wind. The young people I traveled with were dismayed at the poverty and the restrictions of this strange land. I saw the country through their eyes and tried to capture what they were seeing and feeling in an article which I submitted for publication to *Our*

Life. The article was published by Marta Baczynsky, then English language editor. In the months and years to come I wrote other articles, sporadic pieces that were published in *Our Life* and *The Ukrainian Weekly* and *America* and *Svoboda* and assorted American publications, all with bylines that I could now truly claim as my own.

Then, in 1994, I was asked by Natalia Danylenko, vice president of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations, whether I would be interested in working as editor of the English language section of *Our Life*. The proposition intrigued me, and I telephoned Anna Krawczuk, then president of the UNWLA. After some lengthy discussion and a brief meeting at a Tex-Mex restaurant, I became an editor.

The first years were lean years. Material was scarce and every issue was a challenge. How was it possible to fill eight pages out of thin air? Where was I to get articles? Who would help me? It was a learning curve often punctuated by frustration and midnight scribbling. Someone, after all, had to fill the holes and nobody else was writing so I had to. I wrote about gardening. I wrote about learning to bake a ham. I even wrote an article about ancient Troy. There was very little rhyme or reason to it all, but those pages had to be filled with something. At times, other articles, unexpected and truly appreciated, appeared at the eleventh hour. They were found and faxed to me by editor in chief Irena Chaban who also taught me what I needed to know about page layout.

Eventually, I learned what other editors knew ... how to find and recruit and work with writers who had something to say and were willing to do so. Someone would suggest I contact so and so and so, and so and so would graciously agree to submit an article on this or that. Each author was a treasure to be nurtured and cultivated and invited to write more. A new author was a reason to celebrate ... a guarantee that this issue and the next and the next would be published. Among these wonderful and prolific authors were Martha Bohachevsky-Chomiak, Helene Sanko, Ihor Magun, Martha Zielyk, Virlana Tkacz, Irene D'Alessio, Thomas Prymak, Marianna Zajac, Borys Prokopovych, Martha Pelenska, Lisa Calice, Oksana Xenos, Martha Tarnawsky, and the all too modest DMZ (Dzvinka Martiuk Zacharczuk) who never allowed me to give her the byline credit she so richly deserved. Joining these were many diligent UNWLA members who sent reports and articles about their branches and their regional councils and about the achievements of their members. Chief among these prolific contributors is UNWLA President Iryna Kurowyckyj whose monthly columns have poignantly underscored the multifaceted activities and programs of the organization. Her personal interest in *Our Life* and her support and encouragement have been invaluable.

And yet, as we prepare to celebrate the 60th anniversary of *Our Life*, there is an ominous something that makes me wonder whether I am to be the last English language editor of this intrepid undertaking. The magazine is suffering the slings and arrows of outrageous fortune that are besetting many publications. Costs are rising and subscriptions are lapsing. As new articles arrive via snail mail or email, financial crises delay publication. This issue, the anniversary issue, will be delayed because there may not be enough money in the coffers to have it printed and mailed to readers. Branches and Regional Councils have been advised of the situation. Some have responded with generous contributions that are gratefully acknowledged and appreciated, and yet concern for the life of the publication continues.

Like my esteemed predecessors, I believe that *Our Life* has a purpose in our organization and in our community. To let it fade away as a footnote of a Diaspora organization as vibrant and as productive as the UNWLA would be to negate who we are and what we are. *Our Life* is a legacy that has withstood the passage of time and the trials and tribulations of economic downturns, war, and a host of other catastrophic and debilitating realities of life. It has evolved and grown through the decades as a symbol of the UNWLA and its membership. It is hoped we will not allow it to become a lost cause, that we will fight to preserve it, and that UNWLA members 40 years from now will celebrate another significant milestone.

-- Tamara Stadnychenko, Editor

СТОРІНКИ З МИНУЛОГО...



Чи догідна пора?

Союз Українок Америки за підтримкою ідейних одиниць піднявся ось цим до відповідального діла – дати нашому жіноцтву свій часопис. Чи догідна пора тепер, коли наше друковане слово тут, в Америці, ледве животіє? Такі питання ставили нам другі, ставили ми їх самі перед собою. І ми не бралися відповідати на них поспішно, непродумано, от так, щоб лиш ще раз почати це, чого були вже не одні спроби та закінчилися невдачно.

Ми потребуємо часопису, тісно зв'язаного з проблемою організування нашого жіноцтва біля справ, які цілий наш жіночий загал можуть об'єднати. Ці справи важні для кожної з нас, що походить з українського народу, цікавиться його справами та долею – для кожної з нас, що живе в країні високої цивілізації та свобод, які дають стільки нагоди та особистий розвій та вдовolenня.

Поділимо ці справи на дві групи, розглядаючи ближче кожна з них зокрема.

Перша – це те все, для чого в Америці виходять сьогодні тисячі окремих жіночих часописів, книжок, брошурок, бюлетенів. Це те, для чого кожний американський часопис веде „жіночі сторінки”, для яких матеріял добирається до потреб кожної біжучої днини. Це те, що підносить духовий рівень американської жінки, а цивілізацію і поступ американської хати. Казала одна американська діячка, що коли б замкнув тут хтось однієї днини редакції усіх жіночих магазинів, наше життя не зробило б ані одного більше кроку вперед! І не переборщила: увесь практичний, життєвий матеріял, усі вказівки, як виглядати має наша хата та взаємини між людьми, чим відживлялася родина, а як виховувались діти – це все практичне, життєве знання іде до американської жінки прямою, найкоротшою дорогою, а саме зі сторінок її часопису. Наша жінка з цих американських досягнень, які служать жіноцтву, не могла і не може вповні користати. Першою перепорою є англійська мова, якою не володіє вона так добре, щоб дала собі раду з усіма висловами, зворотами та стилем американської газети. Друге – це наші своєрідні обставини, де не все можна примінити без змін засади та правила загальноамериканського стандарту. Матеріяльні умовини нашого життя все ще багато скромніші, і з увагою на це ми ведемо наше господарство, виховуємо дітей, шукаємо розривок чи відпочиваємо. Врешті родинні та зарібкові

обов'язки, якими обтяжена наша жінка, не дають їй прямо часу слідити пильно та у цілій ширині за своїми жіночими справами так, як їх подає американська преса.

„Наше Життя” хоче цим усім нашим жінкам вийти назустріч. Хоче раз у місяць дати їм на українській мові часопис, де, крім загальних відомостей, вони у першу чергу найшли б новини з „жіночого світа”, вибрані з увагою на окремі потреби нашого життя. Звання господині, жінки та матері перестало вже давно бути аматорською роботою, яку можна було виконувати кожній жінці, слухаючи самих лиш підшептів природи та різних інстинктів, які буцім то усе давали їй добрі вказівки, куди йти та що робити. Так могла радити собі жінка, яка жила на селі, в зв'язку з природою та серед громади людей, з якими була близька та рідна. У місті, серед складних обставин сучасного життя, а ще й до цього у воєнний час, у якому треба вже неабиякої зарадности та практичного знання, щоб виповнити усі жіночі обов'язки, – у такому часі жіноча преса стає для жінки вчителькою та дорадницею, без якої годі їй обійтися

Друга ділянка справ, біля яких „Наше Життя” хоче об'єднати увесь наш жіночий загаль – це наші почування для української землі і народу. Хочемо у „Нашому Житті” присвятити увагу справі виховання нашого молодого покоління у знанні української мови та в зв'язках з українською культурою. Хочемо на сторінках часопису ділитися досвідом, який у цьому напрямі маємо, вважаючи, що він цінніший за все інше. Нашу молодь бажаємо виховати на взірцевих американських громадян, правдивих демократів, вільних людей вільної землі. Але бажаємо теж, щоб молодь ця заховала у своїх серцях тепло та почування для долі українського народу та шукала шляхів, як можна б йому допомогти.

У наших хатах хочемо плекати здорову, смачну українську кухню, а по наших кімнатах – сліди нашого народнього мистецтва. Наші страви прості та невибагливі, недорогі та оццадні, а на воєнний час – ідеальна розв'язка для багатьох турбот господині, зв'язаних з нестачею на ринку м'ясних середників та товщів. Наше народне мистецтво – це скарби, якими нам гордитися, а й у міському житті, сучасній моді чи товариських відносинах можна найти десятки нагод, як його використати та пропагувати.

Познайомити наше жіноцтво з новітнім українським письменством та дати йому нагоду пізнати красу української літературної мови – це теж одно з наших провідних завдань. Хочемо розвивати наші жіночі письменницькі талани, яких чимало скривляється тут у нас по скромних дописах до газет, а не мають вони багато нагоди вийти далше, ніж звіти з діяльності товариств чи описи свят.

Союз Українок Америки – це наша жіноча організація, яка – нав'язуючись до свого матірнього товариства на Західній Україні, що об'єднувало десятки тисяч українського жіноцтва, собі визнає засаду повного пошанування релігійних вірувань та політичних переконань членів. Хіба що противні вони українській національній ідеї або американській демократії!. У такий спосіб Союз Українок Америки дає можливість працювати поруч себе найширшому загалові нашого жіноцтва, а щоб цю працю зорганізувати та вести в одному напрямі, піднявся нелегкого завдання – видавати жіночий часопис. Коли б воно не сталося було тепер, ми втратили б може й раз на все нагоду зробити щось, чого потребує тут наша жінка, родина та ціле громадське життя, у якому стільки справ залежить від ідейности, знання та громадського вироблення жіноцтва. Втратили б, бо життя не стоїть на місці, а кожної днини ми старші, не молодші.

З наміром працювати спільно над цим, що нас усіх гуртує, а не роз'єднує, віддаємо перше число „Нашого Життя” в руки нашої жінки та цілого громадянства. І віримо, що на питання, чи віддаємо у догідну пору, вони відповідять так, як ми: догідна чи ні, але – крайня!

Клавдія Олесницька

(Затримано правопис оригіналу)

This article is a free translation from the first issue of Our Life magazine, which was published in January 1944. It was written in Ukrainian by Our Life's first editor Claudia Olesnycka. Translated by Iryna Kurowyckyj.

Is It The Right Time?

Making the decision to give the UNWLA its own magazine was an act of faith and idealism. In doing so, we have assumed a great responsibility. When the magazine was first considered, many questioned whether this is the right time to undertake such an enormous task, especially in light of the fact that the Ukrainian print media in the USA is struggling to survive. This was a daunting question that required much deliberation. It was not the first time that such a task was undertaken and ended in failure.

On the other hand, we were certain that we needed our own magazine, one that would acquaint women with our organization and its work and would serve as a vehicle to unite women of Ukrainian heritage in the United States and draw them to our organization. The magazine would be for women that were interested in what was happening around them. This was important to each of us and was supported by the realization that living in a highly civilized and free world gives us the opportunity for personal growth and satisfaction. We divided our concerns into two groups, looking at each separately.

First—thousands of women's magazines, books, brochures, and bulletins are published in America. Every American paper has a special section on women's issues. The material is selected for women. It is designed to raise the spiritual awareness of American women and thus elevate them in their own households and beyond.

One American activist said that if someone would close women's publications our life would not advance one step forward! And she did not exaggerate: every practical subject, such as how the house should look, what to feed the family and how to raise children—everything practical for every day living is published in magazines and newspapers for American women. She learns from the written material and she grows.

Our first concern was that many Ukrainian women in our communities did not have full access to this material; they were prevented from access by a language barrier. Our second concern was that in our particular situation not everything suggested and recommended in the material written for American women was possible for us. Most of us struggle financially. We live more modestly than our American counterparts and because of financial and cultural constraints we conduct our household affairs differently, whether this applies to bringing up our children or planning our vacations. Taking care of the family and working long hours puts a heavy burden on our women and leaves them with very little time to follow the parameters for women's issues in the way they are presented in mainstream American publications. It was after careful consideration of these two concerns that *Our Life* was envisioned and created.

Our Life magazine will meet the needs of today's Ukrainian American woman. Once a month we will give you a Ukrainian language publication where you will find news about the woman's world, selected especially for the needs of our women, as well as general information on a variety of themes.

The limited perspective of a woman as housekeeper, wife, and mother was fine for women living in the villages that were close to nature and living securely within their own familiar communities. Living in cities under difficult conditions in time of war and living in an unfamiliar environment is another matter altogether. The obligations of women are the same, but the practical knowledge that women need to fulfill those obligations is very different. Today, our women need a publication that is uniquely their own, a publication that can serve as teacher and advisor, written in a familiar language and written about their unique needs.

The second very important reason why *Our Life* magazine is important is its purpose of uniting all women of Ukrainian heritage that have a special feeling for Ukraine and its people. *Our Life* will be dedicated, in part, to material that will help us bring up our children and pass on to them our language and our culture. It will also help our women by providing information to help our youth remember our enslaved nation and keep her in their hearts. But because we live in America, *Our Life* will also focus on

living in this country and raising our children as good citizens in a real democracy, in the land of the free. It will also serve as a source of information on how we can help those in need. For all of these reasons, we believe that *Our Life* is a very valuable publication indeed.

In our homes, we like to serve healthy and tasty Ukrainian foods. We also like to display Ukrainian artifacts. Our food is not difficult to prepare and not expensive. For many, it appropriate fare that is not impacted by the shortages and difficulties of created by war. Our works of art are a valuable treasure that we can be very proud of—something that on many occasions we can share with an American public that is unfamiliar with our heritage. *Our Life* is designed to reflect our taste in art and our taste in food.

Our Life also gives our women an opportunity to discover new trends and ideas in Ukrainian writing as well as to explore beautiful, traditional Ukrainian literary language. One of our most important assignments is to help women writers develop their talents. There are many in our midst that can go far beyond writing reports about some event and they now have a magazine in which their work will be welcomed and appreciated.

The Ukrainian National Women's League of America is a women's organization that is connected to its mother country and to the association of women in the western part of Ukraine that is our predecessor. It unites tens of thousands of women, fully respecting all religious beliefs and political affiliations, unless they are affiliations that oppose Ukraine's struggle to be an independent nation or threaten American democracy. It is within the framework of these principles that the UNWLA works for the betterment of our women and especially to elevate the status of women and how they are perceived.

We recognized that if we did not launch this publication at this time we might lose the opportunity to do so ever again. It is a publication that our women, our families, and our entire community needs. The success of this publication depends on the ideals and knowledge of high-minded, forward-thinking women. The world does not stand still. It is moving fast and so are our lives. We are getting older not younger.

In publishing the first issue of *Our Life*, our intention is to work on what has united us not what divides us. To those who question whether it is the right time to publish, our answer is a definite yes.

Letters to the Editor

We recently received the following letter commenting on the November 2003 issue, which was dedicated to commemorating the Great Famine in Ukraine:

Congratulations on a phenomenal issue—innovative and thought-provoking!

As a representative of the UNA, an organization with a 110 year history of contribution to the Ukrainian community both here and in Ukraine, I believe not enough has been done to educate our current generation on the role that the pre-WWII Ukrainian community played in bringing Ukrainian issues like the Holodomor to the forefront of the American political scene.

These workers were diligent, dedicated and committed to helping their countrymen back in Ukraine. They worked tirelessly, but today, their efforts, go largely unrecognized. Few know of the contribution that these tireless, committed women of the UNWLA made.

This issue provides a clear illustration of what was accomplished, in a most effective form—historical evidence. It was much more effective than reading about their efforts in an article or story format.

It provided irrefutable evidence of the important role played by Ukrainian women. It also illustrates what can be done when a community joins together to support a cause.

As a UNWLA member as well, I am proud of what these women accomplished. May they serve as a role model for our current generation.

Roma Lisovich, Treasurer
Ukrainian National Association, Inc. (UNA)

ЗБЕРЕЖЕМО “НАШЕ ЖИТТЯ”!

Вітаємо „Наше Життя”
зі славним шістдесятиліттям!
Бажаємо редакторам журналу
дальших творчих успіхів,
друзів-спонсорів і вдячних читачів!
Щоб допомогти позбутись фінансових
труднощів складаємо 1,500 дол.
на Пресовий Фонд журналу.

Зі щирою пошаною Лідія і Орест Білоуси.



На загальних зборах 83-го Відділу СУА у Нью-Йорку
Управа і членки склали 1,000 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Ірена Чабан, голова Відділу.

Лідія Закревська, скарбник Відділу.



Управа і членки 56-го Відділу Союзу Українок Америки
ім. Мілени Рудницької, Норт Порт, Флорида
склали 1,000 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Іванна Головата, голова Відділу.

Зоя Филипівич, скарбник Відділу.



Нам пишуть...



Христос родився! Славимо Його!

Високоповажана і дорога пані Куровицька!

Сердечно дякую за листопадове число "Нашого Життя", присвячене пам'яті жертв Голодомору в Україні.

Це чудова збірка матеріалів про Голод з архівів США. Велике признання за це, що США їх зберіг та рішив видрукувати на прийдешні покоління! Не тільки гідно виконав США завдання допомоги, як мога, українському народові під час Голодомору, але і продовжує це завдання по сьогоднішній день – як ця пропам'ятна збірка доказує. Гратулюю за випуск цієї цікавої історичної збірки!

Із запевненням молитов подяки за українське жіноцтво в рядах США та їх подиву гідний вклад праці на добро України та українського народу остаюсь відданий в Христі Господі,

Василь Єпископ Стемфордський.

До Головної Управи США на руки голови США вп. Ірини Куровицької

Вельмишановна і дорога Пані Голово!

Шлю Вам мій щирий привіт і поздоровлення. Щойно одержала "Н. Ж" присвячене пам'яті жертв Голодомору в Україні. "Душком" прочитала його і під потрясаючим враженням шлю Вам щирі гратуляції за це видання!

Це велика пропанди для США і архівний доказ вкладу великої праці США в обороні голодуючої України.

Цим виданням Ви засвідчили, що жіноцтво, зорганізоване в рядах США, болісно відчуває і швидко реагує на всякі страждання і злидні в Україні.

Союзники горді, що провід США видав окремо надзвичайно цінне число "Н. Ж" у 70-ту річницю Голодомору в Україні.

Вам, пані Голово, редакторці "Нашого Життя" пані Ірені Чабан, архівару США пані Ользі Тритяк, професорові Тарасові Гунчакові (за передовицю) і Федеральній Кредитовій Кооперативі "Самопоміч" в Нью-Йорку за допомогу у виданні цього пропам'ятного числа велике признання і низький уклін.

Надзвичайно влучне оформлення обкладинки говорить само за себе!

Із союзнянським привітом,

Іванна Мартинець, голова 86-го Відділу США ім. Олени Теліги.

Шановна пані редактор Ірена Чабан!

Чесць Вам і слава за видання пропам'ятного листопадового числа журналу, присвяченого пам'яті жертв Голодомору в Україні. І задум голови США Ірини Куровицької і Ваше редагування є знамениті, бо ж це історичний документ величезної ваги, як українське жіноцтво Америки сколихнуло світ в справі нечуваного геноциду Москви мільйонів українських селян, включно з дітьми.

Ми схилиємо голови в пошані перед працею США в 1933-34 рр., що організували "Комітет помочи голодуючій Україні" і почали бити на сполох по всьому світі. Читаючи численні звернення цього Комітету і відповіді, постає картина величезної праці, що сколихнула реакцію Білого Дому, передової преси, українських організацій Праги, Львова. І коли переглядаєш грошеві перекази по 5 дол. від тяжко працюючих тут наших жертводавців на адреси голодуючих через советський "Торгсін" (Торговля с иностранцами) відчуваєш пошану і сум. Пошану до жертводавців і сум за їхню наївність через незнання віроломності Советів, бо як вкінці звітує голова Комітету д-р Неоніля Пелехович, "большевики ці гроші конфіскували". Так само болочою наївністю відбиваються подані з України списки голодуючих, прізвища і адреси, для яких наші люди тут купляли харчі через обдурюючий Торгсін, що не доходили до умираючих з голоду.

І ще гратулюємо пані редактор за люксове видання цього пропам'ятного числа з чудовою мистецькою обкладинкою – фотографією скульптури Роксоляни Кардиналовської з України.

З пошаною

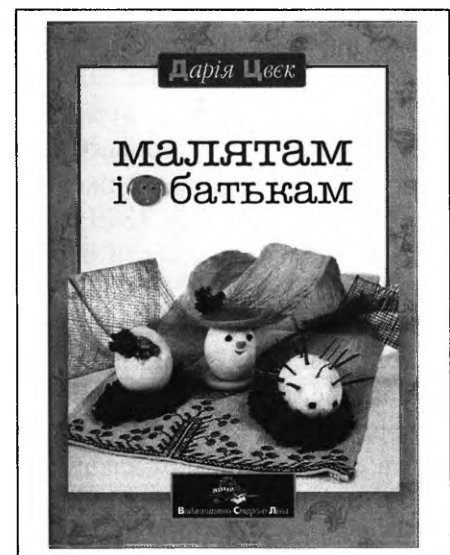
Ія і Ростислав Василенки, Юніон, Н.-Дж.

НАША СУЧАСНИЦЯ



*Дорогим читачам не забудьте
"Наше життя" Самсоно добуха,
сонце і любові, щоб з добром
заїздили до стола з рідними
Дарія Цвек*

Івано-Франківськ 14 серпня 2002



Улітку мені пощастило відвідати широковідому в Україні авторку кулінарних книжок Дарію Цвек, послухати розповідь про "квітку любові", яка стала її життєвим гаслом, отримати від неї добрі побажання членкам нашої організації та один із перших примірників книжки під промовистою назвою "Малютам і батькам".

Над сторінками цього подарункового видання працював цілий гурт талановитих мистців – художниці Анна Кирпан (ілюстрації) та Олена Рубановська (дизайн книги і фотокомпозицій), відомий львівський фотограф Роман Ратушний, упорядник і автор вступної статті львівська поетеса Мар'яна Савка.

Створена з „квіткою любові” в серці, основана на спогадах дитинства, книжка відрізняється від попередніх тим, що, крім знаменитих кулінарних „переписів”, авторка розповідає про свою молодість, традиції родинного дому. З притаманною пані Дарії щирістю тут подані поради, як створити дітям атмосферу радісного затишку, навчити їх етикету та добрих манер, приєднати до приготування святкового стола чи до власноручного виготовлення невеличких даруночків й несподіванок для рідних. Від різдвяних свят і до кінця року відзначена кожна знаменна дата календаря – колядками, віншуваннями, віршами та описом розваг і забав, часто знаних ще за часів наших бабусь.

Як і всі попередні, нова книжка Дарії Цвек „Малютам і батькам” принесе радість у кожний дім, де зберігаються і продовжуються традиції нашого роду.

Дорогій пані Дарії Цвек бажаємо здоров'я і дальших творчих успіхів!

І. Чабан

ЖІНОЧІ ПОРТРЕТИ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРІЇ

Стефанія ПАВЛИШИН

ПЕРША УКРАЇНСЬКА КОМПОЗИТОРКА

У журналі „Наше Життя” (травень 1992 р.) була опублікована стаття (поетеси Віри Вовк, присвячена пам’яті Стефанії Туркевич, яка померла у Кембріджі в Англії 1977 р.

Та до цього часу мало хто її знав, твори композиторки майже не виконуються. Чому так сталося? Чи вина в тому може самої авторки, малої вартості її творчість? Адже така необізнаність зі спадщиною мистця у вік блискучої інформації і тісних міжнародних зв’язків може здатися дивною.

Так було б, якби композиторка народилася на Заході і тут провела ціле своє творче життя, але Стефанія Туркевич походила зі Львова, де народилася 1898 р., звідкіля наприкінці війни мусіла втікати перед поверненням більшовиків. Адже її батько був греко-католицьким священником високого чину (спочатку у церкві св. Юра, відтак парохом П’ятницької церкви), всі його діти навчалися перед війною за кордоном, а це було непростою провинною в очах радянської влади. Для таких було тільки дві дороги – на Сибір або за кордон, поки це було можливе.

Родина Туркевичів була дуже музикальна, це був єдиний український дім у Львові, де відбувалися концерти, і це притягало інтелігенцію, не лише музикантів. Тут не тільки співали, грали на фортепіяні, але виконували камерні твори – переважно кuartети. Всі грали, і то на різних інструментах, батько, о. Іван, – на фортепіяні і контрабасі, його дружина була ученицею найвизначніших піаністів того часу. Син, Лев Туркевич, став опісля видатним диригентом, дочка Ірина – співачкою. Найбільш обдарованою була дочка Стефанія: вона грала на різних інструментах, співала гарним меццо-сопраном. Її творчі здібності виявилися вже у Службі Божій 1919 р., хоч професійні студії у цьому напрямку вона здобула пізніше. Це було навчання на фортепіяні у Василя Барвінського у Вищому



Стефанія Туркевич.

Музичному Інституті ім. Лисенка і на музикології Львівського університету у А. Хибінського. Під час перебування родини у Відні в роки Першої світової війни вона навчалася там у відомого піаніста Єжи Лялевича. Вже у 1920 рр., повернувшись сюди для спеціальних студій, брала лекції з композиції у Йозефа Маркса, слухала в університеті славного музикознавця Гвідо Адлера.

Стефанія Туркевич здобула поважну музичну освіту. На початку 1930 рр. вона вивчала в Берліні композицію у Франца Шрекера (автора дуже модної тоді опери „Далекий дзвін”), а найбільше захоплювалася лекціями всесвітньовідомих „модерністів” – Гіндеміта і Шенберга.

Її можна вважати не тільки першою українською композиторкою, але й єдиною, що у 1930 рр. була на рівні світової тогочасної

моди. Тим вона, зрештою, вирізнялася і серед своїх колег-мужчин. У 1930 рр. вона ще завершувала свою освіту у Празі у „Школі вищої майстерности” Вітезслава Новака, захистила також дисертацію (у відомого чеського музикознавця Зденека Неєдли) на тему українського фолкльору в російських операх.

Ніхто з українських композиторів, що були тоді в Празі (Сімович, Н. Нижанківський, Лисько, Колесса), не вийшли за межі традиційного пізньоромантичного стилю; щоправда вони, особливо ж М. Колесса, дали приклади цікавого трактування українського фолкльору. Але єдиною переконаною „модерністкою” була Стефанія Туркевич. Тяжіння до нової, раціонально, а не емоційно визначеної мови пов’язувалося у неї зі спеціальними здібностями у напрямку точних наук, математики. Тому та школа, яку вона пройшла в Берліні, добре відповідала її творчим нахилам.

У Празі відбулися перші виконання творів композиторки – фортеп’янного квартету і пісень, з’явилися схвальні рецензії. Коли у другій половині 1930-их рр. С. Туркевич оселилася у Львові і почала викладати у Вищому музичному інституті ім. Лисенка, деякі її твори, виключно камерні, також звучали у концертах і на радіо. Вона сама грала – і як солістка, і як акомпаньйорка. Зрештою, мала безліч різноманітних занять. Була всебічно обдарованою і в літературі, і в образотворчому мистецтві. Сама писала лібретта (ще у Львові, до дитячої опери „Цар Ох”, вже в Англії – до балетів). Вишивала, гаптувала, з великим смаком творила різні мистецькі вироби, гарно шила (у важкі післявоєнні роки для своїх дочок). Була прекрасною господинею, хоч цього заняття не любила.

Крім щоденних годин творчості, яких дотримувалася ціле життя, брала активну участь у музичних заходах, виступала з лекціями про сучасну музику (зокрема про роль музики в житті жінки), працювала в СУПРОМі (Союзі українських професійних музик).

У 1939-41 рр. стала доцентом Львівської консерваторії і членом Спілки композиторів, але це було тривожне життя – очікування арешту або вивозу (одна з сестер С. Туркевич померла в Сибіру). Після війни ро-

дина емігрувала до Англії.

Тут їм довелося переїздити з міста до міста (Лондон, Брайтон, Брістоль, Бельфаст, Кембрідж), що було пов’язане з працею чоловіка Стефанії Туркевич, лікаря-психіатра і письменника Н. Лукіяновича. Старша дочка Зоя після малярських студій у Лондоні закінчила їх у Римі, де вийшла заміж за оперного співака, відтак професора Олега Нижанківського, сина відомого композитора. Власне, Зоя є приятелькою з дитинства Віри Вовк та ілюструє її поетичні збірки. Слід відзначити, що на вірші цієї поетеси С. Туркевич написала три оригінальні сольоспіви: „Гуцулка” („Писанка”), „Вечорниці” і „Срібна пісня”.

В Англії композиторка оселилася напередодні свого 50-річчя, і здавалося б, період її інтенсивного творчого розвитку повинен був би закінчитися. Та хоч виконань її творів було тут мало, за останні 30-40 років життя вона написала найважливіші свої опуси. Насамперед, це 7 симфонічних партитур, з яких одна з’явилася ще перед війною, у 1937 р. (перша симфонія).

З цих творів для оркестру слід відзначити „Три Ескізи”, які називають ще „Малярською симфонією”, „Космічну симфонію”, яка була написана в останні роки життя композиторки, після подорожі людини на місяць і концерту двох струнних інструментів і оркестри, який закінчується колядою „Бог предвічний”. Це – доказ безмірної туги за рідною землею.

Симфонічними партитурами є також балети „Руки”, „Коралі”, „Страхопуд”, „Мавка” і дитячий – „Весна”. Всі вони, як і опери для дітей С. Туркевич, мають провідною ідеєю перемогу добра навіть у жорстокому сучасному світі.

Чому композиторка найбільше писала у другій половині свого життя, чому найважливіші її твори були написані в Англії? Велике значення мала, безумовно, творча зрілість, потрібна до створення таких складних партитур. Та не останньою причиною такої інтенсивної композиторської праці була надія на виконання цих творів. Адже у Львові перед війною не було українських оркестр. С. Туркевич пропонувала свої партитури „Товарист-

ву підтримки сучасної музики”, ВВС. В останньому хотіли грати її балет „Коралі” (в англійському варіанті „Перли”), але тільки силами оркестри, без сценічного виконання, на що авторка не погодилася. Тому в Англії звучали тільки деякі її фортепіянні твори, у діяспорі – сольоспіви.

До речі, тут величезний вибір ліричних пісень, від втілень текстів Шевченка і Шашкевича до сучасних. Щодо творів Стефанії Туркевич для сцени, то єдиним виконанням серед них була дитяча опера „Серце Оксани”, в Канаді у 1969-70 рр. Ці вистави, у двох містах, отримали цілу низку схвальних рецензій, але ані композиторка не була там присутня, ані не є це її найважливіший твір.

Оскільки симфонічні твори є особливо складні до виконання через необхідність оркестри, варто б почати від камерних творів, як струнні тріо, квартет, фортепіяльний квінтет. З фортепіянних оригінальним циклом є сюїта „В горах”. Збірка дитячих п’єс, на жаль, залиши-

лася незавершеною.

Впровадження в репертуар спадщини Стефанії Туркевич відбувається дуже повільно: на одному з фестивалів сучасної музики „Контрасти” у Львові прозвучало її дуже „модерне” „Тріо для духових”, тут же виконувалася фортепіянна „Сюїта-фантазія”. Варто б довести до показу хоч одного симфонічного твору, балету (мабуть, найбільше цього заслуговує „Мавка”), можливо, дитячої опери, камерно-інструментальних ансамблів, фортепіянних п’єс. Сольоспіви заслуговують оркестрового видання.

Цей процес не може бути швидшим через елементарну причину – стан рукописів, писаних нечітко, часом олівцем. Проте, при сучасній техніці це є цілком викональне. Слід також взяти до уваги, що цією справою дуже самовіддано займаються доньки композиторки – її спадкоємиці, які не мають вже кому далі передати твори першої української композиторки.



Усміхнися...

– Чого ти плачеш, дитино?

– Ой, мамо! Ми розробляли з учителем „Патетичну сонату” Бетговена, а потім він сам загравав її. Ух, як страшно стало, мамо! Розумієш... громи і блискавки наполохали табун коней, що паслися на галявині... Коні з відчаю почали стрибати з високого берега просто у пінистий водоспад... Громи виривали, ти чуєш, мамо, дуби з корінням... А дерева, як смолоскипи, неслися із свистом у повітрі... І раптом десь почувся плач дитини, і хтось, – хто міг то бути, мамо? – хтось загравав на сопілці... Ух, як страшно було, мамо!

– І тому ти плачеш, доню?

– Не тому, мамочко, не тому... Я оце пробувала заграти сама. І... Ти чуєш мене, мамо?...

Зникли кудись коні... пропав водоспад... не стало того, хто грав на сопілці... тільки вітер колише житом і ледве чутно квилить немовля...

– Це зрозуміло, – серйозно відповіла мати, – заки ти прийшла з музичного училища додому, буря стихла.

Ірина Вільде. "Окрушини". Рад. письменник. Київ. 1969

ПІД НОВИЙ РІК

Хто не застановляється над тим, чому саме під Новий рік бажають собі взаємно щастя, здоров'я, всякого добра? Чому музикою, танками, забавами й балями вітають його прихід? Адже з кожним роком людина не молодшає, а навпаки. Чому ж така хвиля побажань і людських радощів? Чи не тому, що в людському розумінні кожний новий рік – це початок нового, це надія? Надія, що якраз у цьому році, що починається, повинно б бути краще, як було. Чи уявляєте собі, що означало б життя без надії?..

Можливо, хтось із скептиків чи циніків зразу заперечить. Скажете, може, що надія, це – делікатно кажучи – легкий самообман. Не вірте цьому. Скептики й циніки – це, в суті, нещасливі люди, яким щось не повелось і внаслідок цього вони стали огірченими. Тільки вони надто горді, щоб до цього признатися. Але й скептики, й циніки, в глибині власної душі, коли ніхто не знає і не бачить, теж леліють якусь надію. Ніколи не повірю, щоб якась людина хотіла жити бодай без дрібки якоїсь надії.

Бажають собі люди під Новий рік щастя. Не знаю дефініції щастя, та знаю, що воно мусить бути сонцем життя. Хто б хотів перебувати з власної волі у постійній темряві? Щастя – це дуже широке поняття. І дуже індивідуальне. Для одних щастям є добрі діти. Для іншого – успіх у його праці. Ще для когось – здоров'я. І побажання кріпкого здоров'я теж входить у традиційні новорічні віншування.

Не знаю, чи є людина, яка б назвала себе стовідсотково здоровою. Мабуть, до кожного навідується, хай і зрідка, яесь недомогання, якась, хай і неважка, недуга. Та людина, у якої справді слабке здоров'я, дякує Богові за кожний прожитий без болю день. Дай нам, Господи Боже, якнайбільше таких днів, коли ніщо не болить.

Бажають собі люди під Новий рік ще й усякого добра. Добро, здається, таке самозрозуміле слово, та яке ж воно безмежно широке! Добро – противенство лиха, добро – відсутність нещастя, несправедливості, кривди, наруги, знущань. Добро – найвищий людський ідеал. Та чому я сказала „людський”? Може, якраз навпаки, може, цей ідеал прийшов від Творця світу?

Добро – це теж відсутність усякого страху. Цим разом уже людського. Страху за життя найдорожчих і за власне життя. Хто його, страху, у теперішню пору не дістає? Хтось боїться нападу бандитів-хуліганів, інший боїться стати жертвою випадку, каліцтва. Ще інший побоюється навіть за працю, яка є джерелом прожитку родини. Хто з нас не мусить щоденно приборкувати у власному серці нищівну силу, якою є страх? Чи так завжди було, чи може останніми часами є... трохи гірше, як колись?

Ні, ні! – не так повинні звучати новорічні побажання! Не роздумуваннями про те, що болюче й неприємне! Найгірше лихо, яке можна зовсім несвідомо заподіяти людині, – це захитати її віру в себе саму! Залякати її, применшити її вартість, умовити її, що вона квола. Навіть кволі тілом люди хочуть бути сильними духом. Часто вони є. Як не міркували б матеріялісти, але сила людини – у силі її душі, її мисленні. Страшенне знищення сіють ті, які – часто несвідомо, нерозважно чи егоїстично, впоюють у людину почуття меншевартості. Не дай, Господи, нікому цього досвідчати у новому році, який бажаємо бачити кращим за попередній!

Не знаю, скільки людей справді глибоко вірять у братолюб'є. Тобто, не тільки вірять, але і його практикує. Гарні слова чуються часто. Та чи супроводжують їх такі ж діла? Дай нам, Милостивий Господи, щоб у новому році слова й діла – ті, добрі і шляхетні, – завжди йшли в парі...

Казала колись народна мудрість, що кожний є ковалем своєї долі. Ця сама народна мудрість ствердила теж, що без Бога ані до порога. Чи не варто б під Новий Рік сполучити ці дві думки в одне? А саме: прохаючи Божої допомоги й опіки, поступати й діяти так, щоб не було розбіжності між ідеями і їхнім здійсненням?

І щоб ці дії відбувалися теж в дусі народного прислів'я, яке каже: “не чини другому, що тобі немило”! Може б, тоді дійшло до кращого співжиття тих усіх, які не могли, скажімо, погодитися в минулому році? І може б від гармонійності і доброї волі, дні стали кращими? Такими, що їх можна

назвати бодай трішки щасливими?

Якщо б це все сповнилося, тоді залишається ще тільки раз повторити: дай нам, Господи, усім здоров'я у цьому новому році. Здоров'я тіла й душі. А коли їх матимемо, то з іншими турботами, такими, як матеріяльні, вже собі якось порадимо!

Три букети зілля. Збірка нарисів і оповідань.

Накладом Братства кол. Вояків 1-шої Української Дивізії УНА. Торонто, Канада, 1983 р. Нью-Йорк, США.



Евгенія Курилович-Чапельська, "Зимовий день", олія, 1979 р.

Леонід КИСЕЛЬОВ

ТАТО ОПОВІДАЮТЬ

Я в село приїхав дурний.
Бригадир загадає копати траншеї,
а ввечері поперек ниє страшенно,
Чвалиш додому вже сам не свій.

А мій господар тягне з бурта
(хоч цілий день робив, як проклятий)
великий лантух. Дозволили взяти
картоплі гнилої – для скота.

Ідеш з ним і міркуєш так
(а в ніс від лантуха сморід винний):
чого він пнеться із сил, неборак,
і взагалі ж, не хлібом єдиним...

Ще й гордо зважиш свої надбання,
перебираючи знову й знову
рядки Пастернака і Гумільова
чи пісню Лорки про кров і коня.

І я тоді не любив село.
Мені здавалось, що навіть діти
тільки й дивляться щось вхопити
і цупити в хату, в своє кубло.

Але поживши між цих людей,
збагнув, що це робилось з любові,
що дядькові байдужі корови,
а дядько любить своїх дітей.

Відробить тиждень, та ще й мішки
в неділю пре на базар до міста.
Бо "Смерть корнета"* не просить їсти,
а дітям треба хліб і книжки.

І той сніданок, що я з'їдав –
товчена картопля, кисляк і сало –
так важко дядькові діставались,
що він не вгощав мене – причащав.

Я вчився любові в дядька Миколи.
Не знаю, яка мені ляже путь,
та вже цієї любові ніколи
мені не зректися. І не забудь.

1968

** Назва поеми Райнера-Марії Рільке.*

ПОЯСНЕННЯ ВИМОГ ФЕДЕРАЛЬНОГО ПОДАТКОВОГО Б'ЮРА (IRS) СТОСОВНО ЗБЕРЕЖЕННЯ ДЕРЖАВНОГО СТАТУСУ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ЯК НЕПРИБУТКОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ, ЗВІЛЬНЕНОЇ ВІД ФЕДЕРАЛЬНИХ ПОДАТКІВ

Згідно з законами федерального оподаткування, харитативні організації, а в тому числі Союз Українок Америки, є звільнені від податків, але за цей привілей вони підлягають суворим обмеженням щодо організаційної структури, діяльності і порядкування допомогивими фондами.

Безподатковий статус дає нам можливість одержувати фінансову допомогу від американських крайових харитативних фондаций для наших власних організаційних проектів, а також одержувати щорічно розподілені фонди через крайові установи, наприклад, United Way і Combined Federal Campaign. Безподатковий статус також дає нашим жертводавцям можливість відтягати свої пожертви по закону від федеральних податків.

За 75 років існування, завдяки довголітній праці наших членок, Союз Українок Америки став однією з найстаріших і найбільших суспільно-культурних установ в Америці – і це не тільки серед українських чи навіть жіночих організацій. СУА діє не тільки на крайовому, а також і на міжнародному рівні. Без сумніву, це надзвичайно престижно не тільки серед нашої спільноти, але й серед організацій, які є найповажнішими суспільно-культурними чинниками у світі. А це тому, що крім відданої і наполегливої праці тисяч членок упродовж чотирьох – а навіть п'яток – поколінь, з кожним роком, з кожною трирічною конференцією, з кожним десятиліттям і з кожним новим поколінням Союз Українок Америки знаходить нові засоби організаційного відновлення і таким способом забезпечує своє подальше існування.

Щораз виникають нові завдання, нові потреби. Здається нема жодного дня, коли б пошта не приносила нам прохання про допомогу в Україні. Але хто знає, куди наші пожертви потрапили? Хто відповідальний, хто порядкує тими фондами?

А тепер у зв'язку з катастрофою вересня, а також із наступними політичними виборами, поодинокі відділи можуть зустрітися з усякими видами прохань про фінансові пожертви. У таких випадках пригадаймо собі, що Союз Українок Америки знаний за свою різнобічну діяльність та жертвні почини, на користь яких розпоряджається поважними фінансовими засобами. Щоб дальше виконувати наші завдання щодо української громади, необхідно, щоб праця всього членства та всі фінансові засоби Союзу Українок Америки йшли виключно на користь намічених цілей СУА, бо статус неприбуткової організації і звільнення від федеральних податків вимагають від нас, щоб фінанси були спрямовані виключно на цілі СУА.

Щоб здійснити допомогиві цілі СУА, вже давно існують фонди, і так звані акції, через які СУА проводить грошові збірки. СУА збирає пожертви і пересилає їх на специфічні цілі, визначені у своєму Статуті і ухвалені Управою СУА. До таких фондів належать Стипендійна акція СУА, Фонд Суспільної опіки, Фонд Чорнобиля СУА, Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”, 100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької, Видавничий Фонд СУА, акція “Молоко і булочка наймолодшим школярам України”.



Таким способом СУА виконує свої завдання щодо української громади, діє згідно з федеральними законами і забезпечує своєму членству правильне і безкорисливе розпорядження фінансовими справами.

Часто постає питання: а чи дозволяється відділам пересилати фонди зі своїх кас безпосередньо на різні харитативні цілі в Україні? Скажімо, наприклад, а подібні випадки бувають часто, дістає листовне прохання від священика з околиці Чернівців, який просить фінансову допомогу на будову чи перебудову церкви. А може одержуєте прохання від автора, якому бракує якоїсь суми грошей на те, щоб видати книжку про історію спорту в Україні або здійснити якийсь інший проєкт.

Потрібно добре подумати: таких прохань багато, та їх буде напевно щораз більше, а між ними знаходиться також і чимало фальшивих.

Пам'ятаймо, що пожертви на допомогіві цілі, які пересилаються через акції СУА, підлягають суворій організаційній контролі, яка запевнює правильну пересилку грошей на призначені та ухвалені цілі СУА. Висилка грошей приватним особам не дає жодної запоруки, що ваші пожертви потрапляють туди, куди ви сподіваєтесь. А ще до того, така витрата фондів з каси Відділу порушує федеральний закон, якому підлягає СУА як безподаткова установа.

До того мушу додати ще одну важливу завагу. Безпосередня фінансова допомога поодиноким особам – на яку би то не було поважну ціль – вважається виключно приватною справою а не харитативною пожертвою, яку можна по закону відтягнути від податків.

Буває також до відділів і округ звертаються представники інших організацій із проханням пожертв на різні добродійні громадські цілі. (Окрім пригадки стосовно роздавання грошей іншим організаціям, на жаль, нічого більше не робиться). Що робити? Перш за все, членки не повинні почуватися зобов'язаними підтримувати кожний заклик про посилку грошей на будь-яку ціль. Пам'ятаймо, що наші фонди складаються з пожертв наших жертводавців, призначених на наші цілі, а не на цілі інших організацій.

Завданням відділів і округ за Статутом є діяльність на користь СУА, а не для здійснення бажань інших організацій, акції, створені СУА, становлять основу нашого безподаткового статусу, ми зобов'язані точно придержуватися статуткових вимог відносно розподілення фондів з наших кас.

Ніхто – навіть IRS – не сподівається від вас повного знання всіх складових статуту щодо федеральних обов'язків, яким підлягають безподаткові установи. Але запам'ятайте лишень одне: якщо уже існує акція, створена СУА, яка менш-більш відповідає наміченій цілі одержаної вами грошевої збірки, то перешліть ці гроші негайно до округи, а відтак до Головної Управи, на полагодження згідно зі Статутом СУА.

Надіюся, що це пояснення вимог, які ставить перед СУА федеральне податкове бюро, стане в пригоді всім членкам, а особливо членам Управи округ і відділів при виконанні адміністративних та фінансових обов'язків.

Микола ЩЕРБАК

ГЕРОЇ КРУТ

Сніги, сніги... Вихрять завія.
Над Києвом вітрюга віє,
Мов дихає пільма сторіч...
Та світиться майдан Софії –
Юнацтво, сповнене надії,
Іде до Крут в січневу ніч...

Пішли... І задрижало поле...
Ударив бій – і крик, і кров,
Героїв кров, щоб ти, монголе,
У славен Київ не прийшов!..

...Там, над Дніпром, де б'ється хвиля,
Де слава їх вінками вкрила,
Відважних лицарів-синів,
Сія Аскольдова могила,
І душі їх – незрима сила,
Благословенна до боїв!

Diet and Nutrition for Mature Adults

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

Health is influenced by the lifestyle choices we make. This is a litany heard frequently in our modern world, and it is often accompanied by dietary guidance and nutritional advice. Conspicuously absent from this usually good advice is a sensible guide for mature adults who are "set in their ways" and are either reluctant or unable to make dietary changes. This is a difficult issue to address, but there are a few basic substitutions that are highly recommended and can easily change bad habits into good habits.

It is important to note that even some modification is often healthier and more beneficial than none at all. It is equally important to remember that elderly people, like most of us, do not like to feel that their habits are being disrupted and their preferences are being ignored. Changes can be introduced gradually. This is especially good advice for caretakers who want their elderly relatives to stay healthy but are concerned that healthful dietary changes will be rejected or resented.

Below are some recommendations that offer easy to implement changes that do not interfere with taste buds or routine. View them as positive challenges that can improve the quality of life for mature adults or even for those who will someday be mature adults

Many Ukrainians consume a fair amount of bread or other flour products. Unfortunately, most of us tend to eat products made from white flour, which is made from highly refined grains that are too rapidly digested. A healthy alternative, which allows bread eaters to feel satisfied and comfortable, is to refocus on whole grain products. Whole wheat bread and buckwheat kasha are both tasty and nutritious and a good substitute for "classic white."

Adding fruits and vegetables to every meal is a good habit and an easy one. All fruits and vegetables provide a natural source of vitamins and fiber, which is very important to mature adults and contributes significantly to the prevention of many common diseases. Dark green leafy vegetables, cooked or raw, can be a good appetizer or part of a main course of a meal. Fruits are a wonderful snack or dessert. Fresh, locally grown produce is healthy and delicious. Fresh or frozen vegetables and fruits are almost as nutritious and are better than canned products. Dried fruits, such as raisins or dates or prunes, are available year round. They are very tasty when mixed with nuts and are a good source of protein.

Protein is also found in red meat and processed cold cuts, but neither of these is a very good nutritional choice for most mature adults. Though both are quite popular in the United States, they are avoided or eaten sparingly by people in many other countries who derive most of their protein from fish, beans, nuts, and lentils. These and poultry are a sensible substitute for steak or baloney.

How meals are prepared also matters. Butter or meat-based fats are simply unhealthy. Having said that, we can add that there is no reason to use them when every supermarket in the country carries olive oil, conola, or peanut oil that can be used in cooking and in salad dressings. Cooking sprays are also recommended.

Full calorie dairy products clog up the arteries and contribute to obesity. Low-fat and nonfat milk fortified with calcium are good substitutes. Yogurt can be used instead of sour cream and soy products are recommended for people with a digestive intolerance for dairy products.

We all like torte and pastry and ice cream, but here again, the mature adult needs to be cautious. All that sugar can lead to a host of problems that everyone wants to avoid. Good choices, not total abstinence are the sensible answer. Have a slice of pie or ice cream, rather than both. Have sorbet instead of ice cream. Consider low-fat pudding or jello or fresh fruit with yogurt instead of whipped cream.

Each of these suggestions presents a palatable alternative to unhealthy food choices. Each is also fairly easy to implement and presents an opportunity to experiment by creating meals that are delicious and nutritious, too.



Salt Forever

A Ukrainian Folktale

Long ago, in Ukraine, a far away land on the shore of the Black Sea, there lived a man by the name of Ivan, with his wife Maria and their three children. They lived modestly and had a happy home.

Ivan usually worked for his rich brother Bohdan. However, that year had been a bad year for everyone because of the drought, and Ivan decided to go elsewhere to look for work as a hired hand. As he was about to leave his wife said, "Ivan, we have no more salt in the house."

You must know that in those days, salt was the most expensive food item. People used salt to preserve meats and fish, to make foods taste good, and they also believed that it was a sort of medicine that cured all kinds of sicknesses. So having no salt in the home was something to worry about indeed. And it was with this worrisome thought in his mind that Ivan left home.

There was a long road ahead, but Ivan was a courageous man. He walked all day and in the evening came to a forest. There, near the road, he came upon an old man sitting under an oak tree. Ivan decided to stop for the night. He greeted the old man, sat in front of him, and began to search his *torba*, the handmade bag that he carried over his shoulder, for the bread his wife had baked for the road.

"Do you have a piece of bread maybe?" asked the old man.

Ivan pulled out the homemade bread, broke the loaf in half, and shared it with the stranger. They ate in silence and when they finished eating, the old man said, "You are a brave and generous man. Thank you! I will repay your kindness. From this day on you will be able to understand the language of the animals."

Ivan was puzzled by the old man's promise. He was not quite sure if he had heard correctly but he did not feel confident enough to ask the stranger to repeat himself, so he just said, "Good night!" and fell asleep.

When Ivan woke up the next morning, the old man was gone. Ivan continued his journey, and when the sun was just above his head and he could no longer see his shadow, it was noon and time for lunch. He stopped under a tree by the side of the road and pulled out the second half of the homemade bread from his *torba*. As he was nibbling on it, he noticed two ravens on the branch above his head. They were watching him, obviously hoping to get some food. Then, before Ivan could take another bite at his bread, the ravens began to crow, and just as the mysterious old man had foretold, Ivan was able to understand every word of their language!

"If only this man knew that there is a magic egg in that tree behind him, and that this little egg could fulfill all his wishes including wishes of food, we would have a feast!" said the first raven.

"You are right" replies the second raven. "You mean the magic egg that the water sprite from the river left when she came out of the waters to visit humans."

"Yes!" continued the first raven. "Remember how she called the little egg to give her foods and drink. She opened the magic egg and said 'Little egg, little egg, give me some food!' And all kinds of drink and food covered the ground on a beautifully embroidered tablecloth."

"I remember," said the second raven. "And when she had enough, she closed the little egg and said 'Thank you! Thank you little egg!' and the magic stopped."

Ivan overheard the ravens' conversation and began to explore his surroundings. Soon he found a beautiful wooden egg hidden in a hollow in the bark of the tree. It was carved with geometric figures and it looked like a tiny barrel, but without top or bottom. It could also split open by the middle and it had a hollow belly. He opened it and said, "Little egg, little egg, give me bread!"

In a flash, all kinds of golden mouthwatering hot breads appeared on a beautifully embroidered cloth. There were wheat breads and pumpernickel breads and rye breads. There were big ones and small ones. "Oh, thank you! Thank you, little egg!" cried Ivan in excitement, and the breads stopped piling up. Ivan closed the wooden egg and began to eat.

Ivan ate one of the delicious breads and even threw a few pieces to the ravens. But there were so many loaves that he decided to put the rest of them in his *torba* and to hurry back to his village to feed his wife and children. He was about to leave when he overheard one of the ravens say, "He is a good man. He shared the bread with us. He is lucky to have found how to stop the magic egg from piling up more breads otherwise all

the forest animals would have come running down and in the stampede they would have killed him!”

Ivan realized then how lucky he had been to have used the right magic words to stop the breads from piling up. He decided to try again to make sure he knew what to do next time. He opened the little egg again and said, "Little egg, little egg, give me five pears!"

And one, two, three, four, five golden plump pears appeared on the ground in a beautiful bowl. And as the fifth one was appearing Ivan closed the magic egg and hurriedly said, "Oh! Thank you! Thank you! Little egg." And as the magic egg stopped, Ivan was so happy that he hurried home as if he had wings.

Everyone rejoiced at his return, but they rejoiced even more when he opened the magic egg and called for all the good foods and drinks they loved. There was red borshch and there were potato varenyky and baked pirogies and plum dumplings and breads of all sorts. When the table was covered with all these goodies, Ivan decided that his good fortune should be shared, so he called all the neighbors. And the neighbors told the other neighbors and soon the whole village was running to Ivan's house. His rich brother, Bohdan, also heard about the bounty of food and he too came running with his wife. But when he saw the rich foods and drinks, he became curious to know how his poor brother had been able to provide the entire village with such a lavish feast. He told his wife to go and find Ivan's wife and ask how Ivan had made all this happen.

When she came back and said, "All I could find out from Maria is that Ivan was blessed with a gift," Bohdan became even more curious and now he was also envious. His curiosity was unbearable and he was becoming more envious by the minute of Ivan's good fortune. Finally, he went to Ivan and asked him about the gift. Ivan trusted his brother and told him about the long road, the forest, the old man, the gift of understanding the language of the animals, the ravens, and the magic egg. When Bohdan learned about the magic egg, he immediately wanted to see it. But as soon as he saw the little egg, he decided that he must have it for himself. He looked at his brother and said, "Last year's harvest, as you remember, was terrible and I loaned you and your family wheat so that you would not starve. Brother, you have not repaid me for this, but I will forget the loan if you give me this magic egg."

Ivan realized that he had been too trusting with his brother, but he also admitted to himself that what Bohdan said was true. He did owe his brother some grain, so he brought the magic egg and said, "You are right and so I will give you the magic egg. You can have anything you wish. Just say, 'Little egg, little egg give me some...'"

But Bohdan was so excited about his good fortune, he did not give Ivan a chance to finish talking. He grabbed the magic egg from Ivan's hands and ran home with it as quickly as he could.

At his home, Bohdan could not wait to try the magic egg. His wife had prepared a lot of food and the only thing missing to make it perfect was salt. All the salt cellars in the village had been empty for days. So Bohdan sat down and ordered the magic little egg to give him salt.

"Little egg, little egg, give me plenty of salt!" And a rain of salt began to pour out of nowhere. Soon, the whole garden was full of it. Then it covered the roof of the house and began to filling the rooms of the house through the open windows.

"Stop, stop!" cried Bohdan. But the rain of salt did not stop, because Bohdan did not know the magic words to make it stop. He had left his brother Ivan before he could learn them. He had been too impatient. Now Bohdan was frightened. He jumped out of the window and started running over the mounting dunes of salt. At each step he became more terrified. He ran and ran across the meadows and the fields and the steppes. He ran so far that he came to the edge of a big cliff. At the bottom of the cliff, black waves were raging. Bohdan was so scared and so frustrated not to be able to stop the magic egg that he threw it into the waters. And so the two pieces of the little carved wooden egg disappeared into the waters. Waves came rolling to the cliffs but the magic egg was nowhere to be seen. It had sunk beneath the waves never to be found again.

And because it was open and magically making salt when it fell, to this day, it continues to deliver salt at the bottom of the big Black Sea.

Retold by Hélène N. Turkewicz-Sanko, Ph.D.

Copyright Hélène N. Turkewicz-Sanko, Ph.D.

Department of Classical and Modern languages and Cultures, John Carroll University, August 2003.

НАШІ СМАКОВИНКИ



Дарія ЦВЕК

ДЛЯ ЧИТАЧІВ НАШОГО ЖИТТЯ!

СОЛОДКА САЛАТКА АБО КОКТЕЙЛЬ В КАВУНІ

Кавун, 4-5 груш, 12 ун. слив, 1 квасне яблуко, цитрина, 2-3 столові ложки цукру-пудри, ром, 12 ун. морозива, 2 ун. посічених горіхів або мигдалю.

До коктейлю в кавуні ще додати банан, фіги, ківі, виноград, пляшку білого вина і пляшку шампанського.

Салатка. Кавун помити, зрізати верх, вибрати м'якуш, нарізати кубиками, додати натерте на грубій терці яблуко, овочі, скропити соком з цитрини, додати сливки, нарізані соломкою. Посипати цукром-пудрою та скропити ромом. Легко вимішати, перед подаванням охолодити. На кожную порцію, розкладену на тарілку, покласти столову ложку морозива і посипати посіченими горіхами або мигдалем.

Коктейль. Кавун приготувати так само, але додати ще помаранчу, розділену на дольки, фіги, нарізані соломкою, і почишене ківі, нарізане кружальцями. Посипати цукром-пудрою, влити вино і шампанське, легко помішати, розлити в глибокі й широкі келихи, додати кілька шматочків леду. Щоб лід був декоративним, потрібно перед замороженням вкласти до кожної форми на лід червону ягідку або кілька зернятків гранату.

При коктейлі бажаю всім „На здоров'я”!

Вельмишановне українське жіноцтво!

... Від щирого серця бажаємо Вам, дорогі жінки, міцного здоров'я, привітної долі, урочистого піднесення душі, багатродства помислів і вчинків.

Союз Українок Скандинавії

До „Нашого Життя” надійшли листи і святкові картки з вітаннями з нагоди свят і Нового Року членства і проводу Союзу Українок Америки, а також редакції нашого журналу. Їх надіслали, зокрема, головний митрополит Дніпропетровський і Криворізький Адріан, Митрополит архієпископ Стефан Сорока, від консисторії Української Православної Церкви в США архієпископ митрополит Константин, архієпископ Всесолод, керівник відділу інформації та зовнішніх зв'язків УКУ Наталя Климовська, голова Всеукраїнського товариства „Просвіта” ім. Т. Шевченка Павло Мовчан, редактор ЕУД Василь Маркусь, професор Львівської консерваторії д-р Стефанія Павлишин, Союз Українок Скандинавії, наш колишній стипендіат о. Арсеній Кифор з Бразилії із церкви св. Анни, посол України в США Михайло Резнік, президент УККА Михайло Савків, Школа українознавства ім. Тараса Шевченка українського православного собору св. Володимира в Пармі, Огайо, відома мисткиня Катерина Кричевська-Росандіч, член Національної Спілки письменників України Галина Кирпа, голова СУ м. Рівного Любов Гаврилюк, голова Ялтинської міської організації Союзу Українок Богдана Шевчук, голова Союзу Українок Польщі Катерина Сіроцька і багато, багато інших.

Щиро дякуємо за ласкаві слова і бажаємо всім людям доброї волі щастя!

Екзекутива СУА і редакція „Нашого Життя”.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ

У ВІНОЧОК ПАМ'ЯТІ КАТРУСІ ЗАРИЦЬКОЇ



Членки 45-го Відділу в Дітройті.

Перший ряд, ліворуч: Марія Дяків, Дарця Конюх, Ліда Казевич (голова Округи), син Соломії Сороки Теодор, Соломія Сорока, Стефа Король (голова 45-го Відділу), Марія Балтарович, Іванка Кучер.

Другий ряд, ліворуч: Мирося Цап, Наталка Гевко, Ірина Тарнавська, Слава Коссака, Ірина Джуль, Ляля Патерин, Ліда Кізіма, професор Богдан Сорока, Ірена Прийма, Ніна Василькевич, Віра Крива, Анна Бігун, Зеня Серафим, Валентина Журківська.

Хвилюючою подією в житті членок двох Відділів СУА Дітройту – 45-го і 50-го – була зустріч із членами родини Катрусі Зарицької: – її сином, професором Львівської академії мистецтва Богданом Сорокою і внучкою скрипалькою, Соломією Сорокою-Грін, що відбулася в суботу, 15 листопада 2003 р., в Українському культурному центрі у Воррені. 50-ий Відділ СУА ім. Княгині Ольги під керівництвом голови Відділу Оксани Стельмах та 45-ий Відділ СУА під керівництвом його голови Стефи Король провели підготовчу роботу, внаслідок чого зала була заповнена вщерть. Гостей цікавила доля жінки-героїні Катрусі Зарицької і художня виставка мистецьких творів її сина професора Богдана Сороки. Дехто з відвідувачів уподобав собі деякі праці художника і в цей день міг їх придбати. Милували око пейзажі з Карпатськими горами і полонинами, графіки старовинних дерев'яних церков, лінорити, цікава серія картин „Похід гномиків”, де були зображені різноманітні фігурки казкових музикантів.

Відкрила зустріч голова 50-го Відділу СУА О. Стельмах. Вона представила гостей – про-

фесора Богдана Сороку і його доньку Соломію.

З біографією Катрусі Зарицької ознайомила присутніх голова 45-го Відділу С. Король. Вона привітала дорогих гостей, а також Почесного консула України, голову Українського культурного центру інж. Богдана Федорова, і сказала, що 45-ий Відділ гордиться тим, що Катруся Зарицька є нашою патронкою.

Катруся Зарицька народилася 1914 р. в родині Володимири і Мирона Зарицьких в Новому Селі біля Збаража. Її дитинство осяяне спогадами сучасників першої світової війни та героїчних національних змагань. Юнацькі роки Катрусі припали на час поширення ідеології Організації Українських Націоналістів (ОУН) і Пласту. Пласт покликаний виховувати молоде покоління в душі любові до рідної землі. Пластова присяга „Вірність Богові і Україні” стала ідейною засадою у формуванні світогляду української молоді. До гуртка „Пчілки” гімназійного пластового куреня ім. Марти Борецької вступила і Катруся, її пластова псевдо було Заруся-Орися. Освіту Катруся почала в гімназії Сестер Василянок. Далше вчилася в



Членки 50-го Відділу США у Дітройті.

Перший ряд, ліворуч: Ліда Казевич, Ася Гумецька, Соломія Сорока, Стефа Рогач, Оксана Гейс.

Другий ряд, ліворуч: Оксана Стельмах (голова 50-го Відділу США), Люба Чапельська, Барбара Карсон, Оксана Трешньовська, Богдан Сорока, Оксана Озар, Наталія Дужик.

політехніці у Львові. Одружилася з Михайлом Сорокою. Вони обоє мали на меті боротьбу і поширення ідей української самостійності. Катрусі було дано завдання очолити підпільний Червоний Хрест. Вона організує лікарський, мадсестерський та санітарний персонал для УПА, влаштовує низку вишколів, дбає про постачання медикаментів та керує харитативною діяльністю. Найкращою характеристикою Катрусі є слова її чоловіка Михайла Сороки: „Від часу, як український народ бореться за свою державу, ми обоє, Катрусю і я, переживали великі події. Ми скрізь були разом. Нас не лякали масові арешти, пацифікація, тортури, Береза Картуська, засніжені сибірські шляхи. Ми падали і знову піднімалися, спільно дивилися крізь брами в'язниці. Нестримний подих волі і любов до України рвав нас вперед. Не чужого, але свого ми бажали, і не спічнемо так довго, поки не виберемо своєї самостійної Української держави.

Нам сонце всміхалось крізь ржавії брами,
А воля стогнала в колючих дротах,
Сини виростали по тюрмах проклятих,
Правдиве життя ми лиш бачили в снах.”.

Після виступу С. Король вірш Яра Славутича, присвячений багаторічному в'язневі сталінських концтаборів Михайлові Сороці, прочитала Віра Крива.

Потім присутні переглянули документальний відеофільм „Українці. Любов” із сімейного архіву Б. Сороки З фільму дізналися, що Катрусю

була одиначкою, веселою, жвавою, талановитою, що доля її як борця за незалежність України складалася нелегко. Чотири з половиною роки польських тюрем і двадцять п'ять років – „від дзвінка до дзвінка” – сталінських в'язниць і концтаборів. Це все вона витримала достойно і навіть у листах до мами, до сина і до чоловіка не нарікала на долю, писала оптимістично, з гумором, яким було її життя, як вона бачить майбутнє своє, а в основному – синове.

З доповненням про життя родичів виступив Богдан Сорока. Він скромно сказав про своїх батьків, що вони були не героями, а тільки порядними людьми, які не могли жити інакше. Вони могли б вийти на волю, якби відмовилися від своїх переконань і покаялися. Але обоє були непохитними і тому залишилися в тюрмах: тато – до смерти, а мама – до закінчення визначеного терміну. Вже коли і вийшла на волю, то у Львові не дозволили їй жити коло сина. Мусіла бути сама, далеко від родини, і щотижня з'являтися в місцеву міліцію. Якщо не приходила, то приїздили до неї з перевіркою. А не приходила вже тоді, коли була важко хвора. Одного разу її, таку хвору, вивезли в піщаний кар'єр і сказали, що тут розстріляють і ніхто не знатиме, де вона поділася, якщо не зречеться своїх переконань і не підпише про це на папері. Вона відповіла: ”Якщо така моя доля – тут померти, то хай буде так”. Не розстріляли. Привезли додому. Катрусю пережила на місяць свою маму: у рік смерті мамі було 94, а Катрусі – 71 рік.

Письменниця Леся Онишко написала книжку „Катерина Зарицька. Молитва до сина”, яка має 176 стор., в тому числі 25 сторінок з фотографіями, на яких зображене її життя в сталінській неволі та 58 сторінок з листами Катрусі до рідних. На вечорі кілька десятків цих книжок було розпродано. З книжки можна дізнатися, що легендарне подружжя, яке було розлучене арештом після чотирьох щасливих місяців подружнього життя зустрілося знову по смерті у тихому, світлому місці Личаківського цвинтаря у Львові.

З привітанням і подякою гостям і організаторам вечора звернулася голова Округи Ліда Казевич. Вона сказала, що дуже емоційно сприйняла почуте і побачене.

Голова 50-го Відділу СУА подякувала Б. Федораку і Т. Куропась за професійну допомогу

в організації і проведенні зустрічі.

Всі присутні були незвичайно зворушені розповіддю про трагічне життя Катрусі Зарицької. Деякі союзьанки пригадували молоденьку Катрусю – взірцеву ученицю гімназії Сестер Василіянок у Львові, а також бадьору, веселу подругу-пластунку, завжди оптимістично налаштовану студентку політехніки Катрусю Зарицьку-Сороку, голову Українського Червоного Хреста.

Світла постать великої патріотки, шляхетної жінки, матері та незламного борця за волю і незалежність України залишиться назавжди у нашій пам'яті.

Ніна Василькевич,
пресова референтка
45-го Відділу СУА в Дітроїті.

СВ. МИКОЛАЙ У „СВІТЛИЦІ”



Діти „Світлички”.

У суботу, 20 грудня, до „Світлички”, яку веде 83-ій Відділ СУА у Нью-Йорку, завітав св. Миколай.

На маленьких стільцях сиділи 14 діточок у вишиванках і під проводом опікунки Дарії Гензи та вчительки Лесі Козак вітали св. Миколая віршиками, пісеньками при акомпаньєменті Марти Мачай. Діти уважно дивилися на св.

Миколая і голосно відповідали „так” на його запитання: чи слухаються мами і тата, чи моляться і т ін.

Після роздачі дарунків голова Відділу подякувала св. Миколаю – о. Марієві Дацишину – за те, що знайшов час відвідати нашу „Світличку”, виховній референтці Відділу Дарії Гензі і скарбникові Анні Рак (яка, на жаль, була



Діти „Світлички” вітають св. Миколая (о. Маріо Дацішин), друга праворуч виховна референтка 83-го Відділу СУА Дарія Генза.

відсутня), вчительці Лесі Козак за щирю працю і приготування такого гарного свята. Також привітала зі святами дітей „Світлички” і їхніх батьків, побажавши веселих і щасливих свят.

Наша „Світличка” чисельно зростає, тепер вже маємо 18 дітей. До садочку вони вже підуть підготовленими до спілкування з іншими дітьми.

Олександра Юзенів,
пресова референтка Відділу.

МИСТЕЦЬКІ ТКАНИНИ ЛЯЛІ КУЧМИ

12 жовтня 2003 р. по полудні чимало цікавців і гостей з навколишніх міст завітали в Український Національний музей в Чикаго на відкриття виставки мистецьких тканин Лялі Кучми.

Виставку організував 101-ий Відділ СУА в Чикаго спільно з Українським Національним музеєм.

Відкрив виставку представник музею Орест Гриневич. Членка 101-го Відділу СУА Оленка Матвіїшин провела програму.

Про тканини мисткині розказала Марійка Федашин. Дивувалися ми всім разом Лялі Кучми і її різноманітними мистецькими полотнами. Весела, життєрадісна, усміхнена, Ляля поговорила майже із кожним гостем виставки та зуміла відповісти на їхні запитання.

Відвідувачі виставки провели гарний вечір. Господарська референтура 101-го Відділу



Ляля Кучма (праворуч) з відвідувачами виставки.

на чолі з Анею Бискош, Йолоєю Бискош і Марією Шпитко гостила присутніх кавою і солодощами.

Виставка тривала з 12 до 31 жовтня 2003 р.

Марія Щерб'юк, пресова референтка.

ВІДІЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ



МАРІЯ КОСТЮК-ШЕВЦІВ

Несподівано відійшла від нас членка 76-го Відділу СУА, Воррен, Міч., Марія Костюк-Шевців. Народилася Марія 12 липня 1925 р. в Рогатині на Тернопільщині. Середню школу закінчила в Рогатині, де вчителями були її батьки. З приходом радянської влади Марія з батьком подалися на Захід, залишаючи вдома маму, сестру і двох братів. Один брат зголосився до Дивізії „Галичина”, другий – до УПА. Обидва загинули в боях за волю України. Марія зупинилася у Франкфурті, де познайомилася з Миколою Костюком і побралася 1946 р. У



Франкфурті прожили 10 років, де народилися їхні діти – Богдан і Віра. 1956 р. подружжя переїжджає до США і зупиняються у Дітроїті, пізніше народжується дочка Ніна. Діти підростають, вчаться в українській католицькій школі, Марія включається у громадську працю, записується до СУА, в якому упродовж 30 років обіймає різні посади в Екзекутиві Відділу. Записується до Марійської дружини церкви св. Йосафата у Воррені, віддано працює, допомагає всім, хто того потребує допомоги.

Відійшла від нас 20 жовтня. На похороні прощалися з нею приятелі і союзники. Прощальне слово виголосила голова 76-го Відділу СУА Стефанія Оглаб'як-Дацків, яка висловила співчуття родині. Наступного дня з великим жалем ми відпровалили Марію на вічний спочинок. Вічна їй пам'ять!

С. Оглаб'як-Дацків.

У пам'ять Марії Костюк-Шевців 76-ий Відділ СУА склав 25 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ “НАШЕ ЖИТТЯ”

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИСТОПАД 2003 р.

30-ий Відділ СУА складає 250 дол. на Пресовий Фонд журналу «Наше Життя».

Ольга Рудик, голова Відділу.

113-ий Відділ складає 200 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. **Марта Навроцька**.

Складаю 20 дол. На Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. **Анна Макух**.

Замість квітів на могилу незабутньої мені бл. п. **Інни Голюки** складаю 25 дол. (через 83-й Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюю найширше співчуття. **Леся Голюка**.

У пам'ять бл. п. **Ярослави (Канюки) Сенюти** складаю 25 дол. (через 83-й Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Родині висловлюю щирі співчуття.

Лідія Закревська.

Складаю 10 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Уляна Іваничко.

У пам'ять св. п. д-ра **Томи Лапичака** складаю 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” (через 47-й Відділ СУА). **Аріядна Лапичак-Бах**.

У пам'ять наших рідних **Анни, Семена і Бернарда** складаємо 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” (через 47-й Відділ СУА).

Катруся та Іван Лялюки з приятелями.

Замість квітів на могилу бл. п. **Ореста Сеника**, чоловіка нашої членки **Лесі Сеник**, 19-ий Відділ СУА складає 25 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше

Життя”. Родині висловлюємо найглибші співчуття.

Мирося Глушок, референтка суспільної опіки.

Складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Віра Кушнір.

Складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Марія Лісовська,

53-ій Відділ СУА, Округа Дітройт.

Щоб гідно відзначити день народження д-ра Михайла і Роксоляни Яримовичів друзі разом з ювілярами склали **250 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”: **35 дол.** – Роксоляна і д-р Михайло Яримовичі, **25 дол.** – Орися і Роман Свистуни, **по 20 дол.** – Марійка й Ігор Білинські, Ліда і Орест Білоуси, Яра й Юліян Гельбіги, Неоніля і Богдан Лехмани, Слава і Роман Малюки, Оля і Юрій Пастернаки, Ірена і Мирон Радзиковичі, Лариса і Зенон Шпони; **по 10 дол.** – Мстислава Ван Меггелен, Христина Лазор, Таня Сілецька.

Збірку переслала Ліда Білоус.

Замість квітів на могилу дорогої нашої членки (76-ий Відділ СУА) бл. п. **Марії Костюк** складаємо **90 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”: **30 дол.** – Ліда Колодчин, **25 дол.** – Стефа Дацків, **20 дол.** – Ксеня Кучер, **15 дол.** – Рома Дигдало.

Збірку переслала Ліда Колодчин.

У першу болючу річницю відходу у вічність **світлої пам’яті Лідії Лемішки** – незабутньої товаришки юних літ, довголітньої голови Відділу СУА у Балтиморі, Меріленд, – складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Д-р Євген і Анізія Гілі.

Ольга і Джан Падики складають **10 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

62-ий Відділ СУА в Глен-Спеї, Н.-Й., складає **250 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Анна Пицимуха, голова Відділу.

Замість квітів на могилу бл. п. **мг-ра Ольги Мороз** складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюємо шире співчуття.

За Управу 89-го Відділу Меланія Кокорудз, референтка суспільної опіки.

Складаю **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” у світлу пам’ять бл. п. **Зені Зарицької,** колишньої голови 103-го Відділу.

Юрій Руденський.

Замість квітів на могилу дорогої **Наталії Мігрінги** складаю **20 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюю ширі співчуття.

Ірена Кордуба з дітьми і внуками.

У світлу пам’ять бл. п. **Іванни Припхан,** членки 22-го Відділу СУА в Чикаго, складаємо **140 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”: **25 дол.** – 22-ий Відділ СУА в Чикаго; **по 10 дол.** – Любомира

Шеремета, Олена Харкевич, Ліна Басюк, Дарія Менцінська, Валя Цурковська, Марія Малецька, Анна Слободян, Оксана Мельник, Надія Дзидзан, Ольга Люшняк, Сузанна Казанівська; **5 дол.** – Ярослава Іванишин. Чоловікові і родині висловлюємо ширі співчуття.
Оксана Мельник, скарбник Відділу.

Із вдячності Ірині Кашубинській за мистецьке прибрання весільних тортів складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” (через 12-ий Відділ СУА в Пармі, Огайо).
Дарія Федорів.

У світлу пам’ять Орести Гриців-Ковч складаємо **240 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”: **по 50 дол.** – Ірина Куровицька, Софія Геврик; **по 25 дол.** – Марта Данилюк, Ірена Чабан; **по 20 дол.** – Іванна Ратич, Тіна Ярема, Ірена Стецьків, Оксана Фаріон; **10 дол.** – Катерина Немира.

Матері бл. п. Орести, Лукії Гриців, безкорисливому авторові сторінок „Наші смаковинки”, журналу „Наше Життя” і родині висловлюємо найширші співчуття.

Екзекутива Союзу Українок Америки.

ФОНД РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ СУА

89-ий Відділ СУА в Кергонксоні, Н.-Й. склав **50 дол.** на Фонд репрезентації СУА.

Агнес Хоманчук, скарбник.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИСТОПАД 2003 р.

3,000 дол. – д-р Іванна Ратич (65); **1,300 дол.** – станиця Братства колишніх вояків 1-ої Української Дивізії УНА в Лігайтоні, ПА (91); **800 дол.** – Стефан Приймак (86); **440 дол.** – Надя Зубрик, Фл.; **360 дол.** – Євгенія Цікало (18); **по 250 дол.** – Богдан і Мімі Полянські (86), Ірена Чайковська (93); **по 220 дол.** – Любомира Ціховляс (124), Наталія Кравчук (28), Ярослава Мулик (86), Оксана Стеранка (86), 83-ій Відділ СУА, 113-ий Відділ СУА; **200 дол.** – Данило і Люба Більовщукі (4); **126.65 дол.** – Мирон Б. Кравчук (Bristol-Myers Squibb Matching Fund through United Way) (98); **110 дол.** – д-р Лідія Балтарович (Округа Дітройт), Михайлина Баран (89), Наталія Головінська (65); **100 дол.** – Оля Грон (56), Юрій і Вікторія Міщенко (98), Віра Троян (126); **50 дол.** – Оксана Біскуп (3), John & Doreen Rudan (86); **30 дол.** – Марія Шмотолоха; **27.50 дол.** – Mary Ann Kulish (86); **25 дол.** – Sandra L. O'Donnelli (Bristol-Myers Squibb Matching Fund through United Way) (98); **21 дол.** – Рената Бігун (28); **20 дол.** – Софія Барусевич (56); **10 дол.** – Михайло Ліскевич.

У ПАМ'ЯТЬ

У пам'ять бл. п. д-ра Михайла Головатого складаємо 30 дол. на Стипендійну акцію СУА (через 56-ий Відділ СУА в Норт Порті, Фл.).

Валентин і Раїса Кохни.

З НАГОДИ

Надія Троян, стипендійна референтка 108-го Відділу СУА в Нью-Гейвені, КТ., провела збірку на Стипендійну акцію СУА. Пожертви склали: 50 дол. – Марія Кульчицька; 25 дол. – Володимир і Уляна Зіничі; по 20 дол. – д-р Богдан Данко, Наталка Троян; по 10 дол. – Дарія Бистроник, Ірена Мандич, Галина Марків, Славко і Леся Палилики, Павло Палюга, Luuba Schiano; 5 дол. – Марія Гуненко.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

М. Оріся Яцусь, скарбник стипендійної акції СУА.
Марія Полянська, референтка стипендійної акції СУА

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА ЖОВТЕНЬ 2003 р.

На різдвяні дарунки сиротам в м. Суми в Україні 29-ий Відділ СУА в Чикаго склав 300 дол.

Ольга Дяченко, голова Відділу.

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИСТОПАД 2003 р.

На потреби Суспільної опіки СУА Ірена Гафткович склала 100 дол. (через 47-ий Відділ СУА в Рочестері).

Дора Сторожинська, секретарка Відділу.

На потреби сиротинця у м. Надвірна, на Івано-Франківщині в Україні 56-ий Відділ СУА в Норт Порті, Фл. склав 500 дол.

Оріся Зінич, референтка Суспільної опіки Відділу.

У пам'ять бабусі Ірини та дідуся Ярослава Петровських на допомогу „Бабусям” в Україні Маруся Головінська-Чен склала 500 дол. (через 65-ий Відділ СУА).

Наталка Головінська, голова Відділу.

На допомогу сиротам в Україні д-ри Теодора і Василь Федорцеви склали 200 дол. (через 35-ий Відділ СУА).

Люба Павлик, заступниця голови Відділу.

На допомогу „Бабусям” і сиротам в Україні 113-ий Відділ СУА склав 200 дол.

Марта Навроцька, скарбник Відділу.

У різдвяний час на допомогу „Бабусям” і сиротам в Україні 35-ий Відділ в Озон-Парку склав 183 дол. Люба Павлик, заступниця голови Відділу.

На допомогу „Бабусям” в Україні 30-ий Відділ СУА склав 110 дол. Надія Цвях, голова Відділу.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

На медичну допомогу дітям в Україні 1,000 дол. склав 56-ий Відділ СУА в Норт Порт, Фл.

Софія Филипович, скарбник Відділу.

Замість квітів на могилу бл. п. Михайла Павлика, чоловіка членки 35-го Відділу Люби, 200 дол. склали на лікування дітей в Україні, а 155 дол – на акцію Молоко і булочка школярам України: 75 дол. – Меланія Банах; по 50 дол. – О. і М. Лаби, З. і О. Левицькі; по 25 дол. – З. і А. Закревські, М. і А. Гірняки, Е. і Р. Чопики; по 20 дол. – А. і І. Безубеки, Ж. і В. Волосянські, А. і Ю. Павлики; по 10 дол. – Б. і А. Валчі, Р. Сачко, Т. Шидло, В. Цісик; 5 дол. – А. Семків.

МОЛОКО І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

На на акцію СУА „Молоко і булочка школярам України” 1,000 дол. склав 56-ий Відділ СУА, Норт Порт, Фл. Софія Филипович, скарбник Відділу.

На сніданки школярам України 30-ий Відділ СУА склав 877 дол. Надія Цвях, голова Відділу.

У світлу пам'ять бл. п. Ірени Шмігель на сніданки школярам України (через 46-ий Відділ СУА) склали: 100 дол. – Люба Шмігель з дітьми; по 50 дол. – Тая і Мирон Баб'юки, Уляна і Мирон Баб'юки, Слава і Анатолій Коби; по 30 дол. – Оксана Лонкевич; по 25 дол. – Лідія Джус, Марта Крамарчук; по 20 дол. – Анна і Филип Бейлі, Ірина і Стефан Ольшанські; по 10 дол. – Катерина Панич, Анна Сохацька, Марія Сиплива. Банкові відсотки – 1.98 дол. Разом 401.98 дол. За 46-ий Відділ Тая Баб'юк.

У пам'ять бл. п. Миколи Косика, чоловіка нашої довголітньої союзьки на Молоко і булочку школярам України склали (через 10-ий Відділ СУА): 100 дол. – Соня Косик; 40 дол. – Юстина Матика; по 20 дол. – Т. Гарасевич, Г. Гомзяк, Г. Утриско, М. і В. Зимки, К. Янковська; по 10 дол. – А. Заброцька, А. Матковська, М. Федорійчук. Разом 270 дол.

Теодозія Гарасевич, голова Відділу.

У пам'ять бл. п. Михайла Павлика, чоловіка довголітньої членки нашого Відділу Люби Павлик, на сніданки школярам України склали 155 дол.

З нагоди 50-ліття одруження Парасі і Володимира Шпачинських на акцію СУА „Молоко і булочка наймолодшим школярам України” складаємо 100 дол. Дорогим ювілярам бажаємо міцного здоров'я та многих літ. Орест і Оріся Дацкови.

На сніданки школярам України 100 дол. склав 113-ий Відділ СУА в Нью-Йорку.

Марта Навроцька, скарбник Відділу.

Замість квітів на могилу мого садинокого дорогого брата бл. п. Славка Кіржецького на сніданки школярам України складаю 50 дол.

Тетяна Ясіньска.

З нагоди народження моєї першої правнучки Соломійки Семенюк на сніданки наймолодшим школярам України складаю 50 дол. (через 90-ий Відділ СУА).

Ірина Семенюк-Бойко.

На молоко і булочку школярам України Ореста Ткачук склала 25 дол. (через 56-ий Відділ СУА).

Софія Филипович, скарбник Відділу.

На сніданки дітям в Україні 20 дол. склала Анна Макух.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Варка Бачинська, референтка Суспільної опіки СУА.

Романна Кекиш, скарбник Суспільної опіки СУА.

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

(Пожертви за травень. Продовження. Початок у числі за грудень.)

У пам'ять бл. п. Олени Чорної склали: по 200 дол. – Христина Карпевич, Ксеня і Бирт Ренфроу.

У пам'ять бл. п. Лідії Вовчук склали: по 10 дол. – Анна Конецька, Марійка Заліщук, Ольга Кармазин, Ольга Манастерська, Любомира Йолдас, Ярослава Комічак, Люба Глутковська, Катерина Заліщук, Марія Олійник, Стефанія Конецька; по 5 дол. – Богдана Михайлишин, Татяна Рад.

У пам'ять бл. п. Ольги Сірко склали: по 10 дол. – Любомира Йолдас, Оксана Набер, Ольга Манастерська, Ярослава Камічак; по 5 дол. – Наталія Щерба, Марійка Заліщук, Анна Конецька, Катерина Заліщук, Галина Михайлів, Іванна Старощак, Марія Олійник, Юлія Рефт, Анна Матіяш, Ольга Кармазин, Люба Глутковська, Alice Naritan.

5 березня 2003 р. відійшов у вічність наш чоловік і батько, бл. п. Любомир Кулинич. У пам'ять бл. п. Любомира склали: по 100 дол. – Оксана Кулинич, Ярослав і Марія Кіцюки, Ярослав Кулинич, Орест і Олександра Шури; 60 дол. – Ольга Гаєцька і Ірена Чума; по 50 дол. – Ярослав і Любов Федуні, Лев і Галина Футали, Петро і Ольга Кулиничі; 45 дол. – Ігор Макаренко; по 40 дол. – Петро і Анна Варихи, Адріан і Ліля Іванчуки; по 25 дол. – Елвіс і Євгенія Вукоса, Наталія Невмержицька, Святослав і Гізеля Коцибали, д-р Аркадія Коцибала, Теодор і Доротея Коцури, Марія Кулинич-Бабюк, Іван і Анна Михалюки, Осип і Люба Садницькі, Нора і Ірена Теліян, Петро і Марія Шкафаровські, Стефан і Стефанія Шкафаровські; по 20 дол. – Олександр і Мінедора Білани, Стефан і Андрія Варихи, Василь і Марія Закотиря, Богдан і Ірина Ковалики, Ян і Бася Куземчаки, Станіслав і Оля Мельничуки, Марія Мотрук, Теодор і Анна Островські, Стефан і Ольга Рудики, Рикі і Стефа Ткачуки, Володимир і Марія Узлейчуки, Василь і Христя Шпинди, Уршуля Климко.

У пам'ять бл. п. Марії Садченко, мами Евдокії Боднаренко, склали: по 50 дол. – Володимир і Анна Рак, Ігор і Сусанна Рак, Андрій і Таїса Рак.

У пам'ять бл. п. проф. д-ра Едварда Жарського склала 25 дол.

Ярослава Кіналь.

У пам'ять бл. п. д-ра Едварда Жарського складаю 100 дол. Д-р Ярослав Рожанковський.

У пам'ять шкільної товаришки, бл. п. Оленки Матли-Казанівської складаю 25 дол.

Ольга Кобзар.

Замість квітів на могилу бл. п. Олі Дробочкої складаю 50 дол.

Оксана Мельничин.

У пам'ять бл. п. Гені Тріски складаємо 50 дол.

Євстахій і Марта Яроші.

In memory of Stefan Sydoriak the following individuals are making donations to The Ukrainian Museum: Per \$ 50.00 – Joseph & Irene Bubernak, Mr. & Mrs. John Bdzil and family, Haskell Sheiberg.

ПОЖЕРТВИ ЗА ЧЕРВЕНЬ 2003 р.

1,000 дол. – Василь Сосяк; 744.94 дол. – Northern International; 197 дол. – Богдан Базилевський (United Way of Tri State); 130 дол. – Богдан Полянський (Goidreich Foundation); 120 дол. – зі спадку Марії Когутяк-Гладкої; по 100 дол. – Тамара Панкевич, Luba Wyznyskuj & Kirby Martensen, Софія Головка, д-р Стефан і Ірена Нічаї, Стефан Феленчак, Уляна Тимкевич; по 50 дол. – Марія Турчин, Юрій і Ірена Колодії, Ганна Жирук, Данило і Варвара Дзамби, Олена Мельничук; по 40 дол. – Борис і Галина Гайди, Микола і Жермен Мілянйичі; по 30 дол. – Ярослав і Марта Сидіри, Анна Лазор, Матвій і Таїсса Мелешки; по 25 дол. – Sophia Pachecano, д-р Марко і д-р Надія Юзичі, Микола і Жермен Мілянйичі, Олег і Анна Роспутьки, Ореста Перейма; по 20 дол. – Методій Сенів, Марія Сусяк, Григорій Сенів, Осип і Галина Обухи, Роман Грабець, Н.Н., д-р Лідія Куриляк, Дарія Ярославич, Ірина Бучковська, Любомир і д-р Ляріса Онишкевичі, Іва Лісікевич, Люба Домбчевська; по 15 дол. – Євген Савчин, Марія Дурбак, Ольга Савчук; по 10 дол. – Дмитро Яременко, Анна Федик, Христина Масюк, Левко Майстренко, Ніна Панчак, Галина Білик, Роман Беґей, Андрій Навроцький, Gerald & Alice Kubin, Alexander & Emily Giris; по 5 дол. – Таїсса Турянська, Едвард Рокіський; 3 дол. – Зенон Багань.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

3,300 дол. – Мирон Гнатейко (BD Matching Gift Program); **по 500 дол.** – Амелія Варіан, Орест і Лідія Глюти; **по 100 дол.** – д-р Євген Стецьків, Юрій Діба, Stella Seredenski; **по 50 дол.** – Анна Макух, Ганна Жирук, Патриція Крися; **по 25 дол.** – Ореста Перейма, Євгенія Якимович, Аркадія Стебельська, Mary Ann Kulish, Sophie Moore; **20 дол.** – Іван і Євгенія Харченки; **10 дол.** – Robert & Stacy Maxwell.

З НАГОДИ

З нагоди золотого ювілею вінчання моїх приятелів Люби і Івана Турянських складаю 50 дол. на Будівельний Фонд У.М. „Молодятам” шлю найсердечніші бажання.
Іванна Мартинець.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДОВУ МУЗЕЮ

У світлу пам'ять бл. п. Любомира Колтунюка складаємо **100 дол.**

Д-р Леонід і Оксана Мостовичі.

У пам'ять бл. п. Галини Кіляр склали через 64-ий Відділ СУА: **100 дол.** – Стефан і Володимира Сливоцькі; **25 дол.** – 64-ий Відділ СУА; **20 дол.** – Юрій і Дарія Костіви.

У сьому болочу річницю смерті моєї дружини, бл. п. **Татяни Кохан**, складаю на Будівельний Фонд У.М. **500 дол.**
Д-р Іван Кохан.

У пам'ять моєї приятельки бл. п. **Ірини Шмігель** складаю **25 дол.** Синові д-рові Борисові Шмігелєві і всій родині висловлюю глибокі співчуття.
Іванна Мартинець.

У пам'ять бл. п. **Богданни Топольницької** складаю **25 дол.**
Ярослава Стасюк.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА ПОТРЕБИ МУЗЕЮ

In memory of Stephen Sydoriak we are donating **\$20.**
Dr. John & Loretta Castle.

У пам'ять бл. п. **Ярослави Лабки** складаю **50 дол.** (через 92-ий Відділ СУА).
Дарія Самотулка.

У пам'ять бл. п. **Єроніма Логуша** складаємо **100 дол.**
Нестор і Аніса Шусті.

Замість квітів на могилу моєї приятельки бл. п. **Марії Кузів** складаю **30 дол.** Синові Юркові та всім онукам висловлюю ширі співчуття.

Ольга Керницька.

У пам'ять бл. п. **Оксани Кушнір** складаю **100 дол.**
Д-р Ярослав Рожанковський.

ЛИПЕНЬ 2003 р.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На новостворений **Меморіальний Фонд ім. Оксани Зеновії Кушнір** склали: **1,000 дол.** – Лев і Ірена Кушнірі; **500 дол.** – Андрій Сагатий; **по 100 дол.** – Дарія Білов, Борис і Дзвінка Захарчуки, Михайло і

Оксана Комановські, 67-ий Відділ СУА; **по 50 дол.** – Юрій Данилів, Іван і Наталія Даниленки, Роман і Анна Максимовичі, Юрій і Надія Оранські, Марта Шиприкєвич і Роман Волчук; **по 25 дол.** – Роман і Віра Андрейчики, Віра Лащик, Борис і Марія Татунчаки, Марта Турчин, Ольга Якубовська; **20 дол.** – родина Пенкальських; **10 дол.** – Михайло і Роксоляна Луціви.

ПОЖЕРТВИ

1,000 дол. – Ярослав і Катря Червоняки; **по 120 дол.** – Стефан і Володимира Сливоцькі, Зеновія Ясінська; **по 100 дол.** – Юрій Савицький, Михайло і Мирослава Чайківські, проф. Тарас і Ольга Гунчаки, Ярослав і Віра Криштальські, Богдан Чайківський, Мирон і Ольга Гнатейки, Володимир і Катря Воловодюки, Стефан і Анна Татаренки, Олександр і Марія Крички, проф. Володимир Петришин, Аріяні Іна Дзеровичі, Богдан і Роксоляна Сірі, Мирон і Христина Мельники, Юрій і Мирослава Граби, Роман Прус, Меланія Банах, д-р Ірена Біленька, Ярослав і Ольга Чипаки, Мирон і Марія Кокорудзи, Ярослав і Ярослава Мулики, Юрій і Христина Ференцевичі, Мирон і Славомира Біласи, Лідія Стебельська, Mary Pressey, Daniel & Daria Boudana; **70 дол.** – Люба Фірчук; **по 50 дол.** – Stanley Gatz, Марія Панасюк (American Express Gift Matching Program), д-р Орест Веселий, Михайло Середович, Модест і Лідія Артиміви; **по 30 дол.** – Іван і Зірка Філіпчаки, Константин Копачинський, Марія Харина; **по 25 дол.** – Борис і Люба Орищини, Марія Бодик; **по 20 дол.** – Надія Татчин, Ігор Шевчук, Роман Ференцевич, Dr. Irene Deason; **15 дол.** – Константин Лешук; **по 10 дол.** – Михайло Тренза, Марія Юркевич, Іван Черешня, Люба і Михайло Леськи, Ірена Гунзе, Іван Наливаний; **5 дол.** – Антоній Роман.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

1,500 дол. – Євген Змій (The Pfizer Foundation); **1,000 дол.** – Ярослава Мулик (PNC Bank Foundation); **500 дол.** – Олександр і Марія Мотиль; **по 100 дол.** – Віра Шершень, Іванна Головата; **по 50 дол.** – Роман і Галина Гелетканичі, Флоренс Лисак, Едвард Рокіський; **по 25 дол.** – Віра Боднарук, Стефан Воляник; **по 20 дол.** – Анна Гомик, Мирон Грам'як, Дмитро Пилипець, Микола Ціко, Марія Чорній; **15 дол.** – Зоя Филипович; **по 10 дол.** – Уляна Іваничко, Леся Крук, Анна Скіць; **5 дол.** – Орест Баюк.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДОВУ МУЗЕЮ

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Єроніма Логуша** склали: **5,000 дол.** – Оксана Стеранка; **по 250 дол.** – Олег і Христина Данилюки, Адріян і Нікол Стеранки; **по 100 дол.** – Ярко Салдан, Меланія Банах, Марта Данилюк, Мирон і Ольга Гнатейки; **по 50 дол.** – Богдан і Марія Полянські, Олександра Шімоняк, Дарія Курилко, Marie Glasgow;

Продовження на стор. 36



Христина ЛИСОВЕЦЬКА

ДІДУСЬ І РОМЧИК

Ой, морозно! І глибокий
На дорозі сніг.
А до діда кароокий
Ромчик-внук прибіг.

По дорозі аж до хати
Черевичків слід.
Казку став розповідати
Про минуле дід.

Показав в книжках картини:
В Києві майдан,
Де сказали: „Україна
Вільна, без кайдан”.

Де почули всі у січні
У бурливий час:
„По неволі довговічній
Воля йде до нас!”

В дідуса в очах вже сльози,
Впала книжка з рук.
Про майбутнє казку може
Розказати внук:

Що розквітла Україна,
Що прийшла весна,
Що на цілий світ полине
Слава голосна...

Попрощався Ромчик жваво,
До друзів побіг,
До науки, до забави,
Крізь глибокий сніг.

Голову схилив на руки,
Щось міркує дід.
Він благословляє внука
У майбутнє слід.



Остап ВИШНЯ

ФАЗАНИ

– Дідусю, а коли ти мене на полювання візьмеш? Я теж хочу зайчика встрілити.
Отак завжди маленький Павлик прохав свого дідуса-мисливця, як тільки той брався за рушницю.

Дідусь гладив Павлика по голівці й казав йому:

– Візьму, візьму, Павлику, ти ще маленький, підростеш, тоді й візьму...

Дідусь дуже любив маленького Павлика і завжди йому розповідав про зайців, про вовків, про лисичок – про всіх звірів, що він їх полював.

А одного разу прийшов із лісу та й каже:

– Павлику, а я фазана бачив!

– Де ти, діду, фазана бачив?

– У нашому лісі!

– Якого фазана?
– Такого, як ото в зоологічному парку!
– І з отаким червоним хвостом? З отаким великим, що отак аж дугою загинається?
– З таким самим! Фазанів, Павлику, привезли у наш ліс аж із далекого Казахстану! Привезли й випустили. Тепер вони й у нас житимуть.

– Дідусю, візьми мене, будь ласка, в ліс фазанів полювати!

Дідусь якось так загадково посміхнувся та й каже:

– Добре, Павлику! Взавтра підемо в ліс до фазанів.

Маленькому Павликові так хотілося піти з дідом, що він і вночі прокидався та все питав маму:

– Мамо! Чи скоро вже ранок?

– Спи, Павлику! Спи! Дідусь без тебе в ліс не піде! Раз уже він сказав, що тебе візьме, то, значить, візьме.

Дуже рано прокинувся Павлик, бачить, а дід уже ходить по кімнаті, одягнений у повстяки, у ватяні штани й кожусок.

– Дідусю, – крикнув Павлик. – А мене хіба не візьмеш?

– Візьму, Павлику, візьму! Одягайся! Тільки добре одягайся, бо бачиш, скільки за ніч снігу напало!

Павлик тепло одягся: і светер, і теплі рейтузи надів, і валянки, і шапку-ушанку...

– Ну, я вже готовий, дідусю! Бери рушницю та й підемо! – каже до дідуся Павлик.

А дід йому:

– Ні, Павлику, ми сьогодні рушниці не братимемо! Ми щось інше сьогодні для фазанів візьмемо. Ходімо!

Вийшли дідусь з Павликом з хати та й пішли під повітку. А під повіткою дідусь зарані заготував кілька снопів з ячменю, не вимолочених, із зерном.

Та серед великих снопів і кілька маленьких було – для Павлика.

– От з якими „рушницями” полюватимемо на фазанів ми з тобою, Павлику!

Та й розповів дідусь Павликові про те, як треба оберігати взимку птахів, і не тільки фазанів, що оце їх привезли до нашого лісу, а всіляких птахів: і куріпок, і синичок, і щигликів, що взимку, як випаде сніг, не мають змоги знайти собі їжу...

Дідусь з Павликом пішли до лісу, розгорнули на галявині сніг і поклали снопики ячменю...

– Давай, Павлику, заховаємося отут за ліщиною! Подивися, який красень-фазан зараз до ячменю прибіжить...

І справді, – тільки-но вони присіли за кущем ліщини, збоку щось заклопотало, залопотіло крильми, і чудесний червоний красень-фазан: із хвостом дугою, підбіг до снопа й почав клювати зерно.

Дідусь обняв Павлика та й каже...

– Отак, Павлику, завжди роби! Взимку, коли багато снігу, підгодовуй пташку в лісі!

– Добре! – відповів Павлик.

Василь СИМОНЕНКО

Снігу, снігу сиплеться довкола.

І садів травнева білизна.

Тільки плаче на морозі гола

Під холодним вітром бузина.

Тільки діти витягли санчата

І, б'ючи підборами об сніг,

Мчать, веселі, весну зустрічати,

Розсипаючи щасливий сміх.

Продовження зі стор. 33.

40 дол. – Роман і Ольга Кобрини; **по 25 дол.** – Іван і Оксана Микитини, Андрій і Христина Данилюки, Іван і Надія Гафтковичі, Орест і Дарія Пенцаки, Томас і Одарка Полянська-Стокерт, Ростислав і Лора Пенцаки, Роксоляна Пенцак-Місіло, Бернард і Анна Кравчуки, Іванна Мартинець, Богдан і Ліда Гайдучки, Laszlo & Maria Sziji; **20 дол.** – Роман і Марія Глушки.

У пам'ять бл. п. **Стефана Сидоряка** складаємо **500 дол.**
Микола і Оксана Яремки.

У пам'ять бл. п. **Едварда Жарського** складаємо **50 дол.**
Ярослав і Марія Томоруги.

У пам'ять моєї мами бл. п. **Мирослави Лугової** складаю **50 дол.**
Юрій Луговий.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА ПОТРЕБИ МУЗЕЮ

In memory of **Myron Surmach** we are donating \$ **50.**
Myron & Catherine Kusenko.

У пам'ять бл. п. **Віри Дейчаківської** склали: **по 100 дол.** – Мирон і Ольга Гнатейки, Орест і Лідія Глюти.

У першу болючу річницю смерті моєї дружини бл. п. **Ольги Гірної** складаю **100 дол.** **Іван Гірний.**

Замість квітів на могилу бл. п. **Ярослави Лабки** склали (через 19-ий Відділ СУА) **по 100 дол.** – Марта Данилюк, Андрій і Христина Данилюки, Олег і Христина Данилюки; **30 дол.** – Йосиф і Катерина Куць; **по 25 дол.** – Іван і Оксана Микитини, Ростислав Микитин з родиною, Люба Мриглоцька, Ігор і Дарія Сеники, Ірена Плис з родиною, Оксана Стеранка, Роман і Люба Мицики; **по 20 дол.** – Роман і Марія Глушки, Марія Левко; **по 10 дол.** – Євген і Леся Обаранць, родина Кузевих, і Емілія Панасюк.

Спростування

У „Нашому Житті” за грудень 2003 р. (стор. 32) слід читати: У світлу пам'ять бл. п. **д-ра Івана Барусевича** складаю **1,000 дол.** на Будівельний Фонд Музею.
Ярослава Барусевич.

ПОЖЕРТВИ ЗА СЕРПЕНЬ 2003

ТРИВАЛИЙ ФОНД

У десяту річницю смерті мого чоловіка бл. п. **д-ра Романа Кравчука** і нашого приятеля бл. п. **Любомира Кузика** складаю **1,000 дол.** на Тривалий Фонд.
Наталія Кравчук.

На Меморіальний Фонд ім. **Артемія Кирилюка та Петра і Дарії Мегиків** складено **30 дол.** із продажі альбомів “Нотатки з Мистецтва”.

ПОЖЕРТВИ

1,000 дол. – д-р Андрій і Татьяна Тершаківці; **500 дол.** – Іван Чернявський; **350 дол.** – Зенон Масний; **320 дол.** – Іван Підгірний; **160 дол.** – Марта Мулик-Баксер; **по 100 дол.** – Надія Микетей, Текля

Гусяк, д-р Карло і Софія Цайнінгери, Андрій і Анна Андрюки, Оріся Охримович, Анна Клоків, Володимир і Анна Рак, Михайло Герець, Іван і Татьяна Макар, Орест і Адя Федаші; **90 дол.** – Анна Самутин; **по 80 дол.** – Юрій і Оксана Мельниковичі, д-р Євген Грабарчук, Богдан Микитин; **60 дол.** – д-р Іван і д-р Наталія Коропецькі; **по 50 дол.** – Ігор і Ольга Колодії, Оксана Тресньовська, Роман Гелетканич (Velcro USA, Inc.); **40 дол.** – Юрій і Зоряна Ставничі; **по 30 дол.** – Андрій і Лідія Закревські, д-р Віталій Богданів, Танасій Опарик, Стефан і Володимира Сливозькі, Надія Масик; **по 25 дол.** – Анна Пінько, Ольга Гайдук, Микола і Софія Лесківи, Євген Савчин; **по 20 дол.** – Розалія Чабан, Ева Лужняк, Ярослава Ставнича, Іванна Шкарупа, Юрій і Віра Попелі, Роман Маселко, д-р В. Рибак, д-р Леонід і Оксана Мостовичі, д-р Олена Сацюк, Anne Reuter; **по 15 дол.** – Володар і Марта Лиски, Наталія Троян, Андрій Шульга, Ігор Пахолюк; **по 10 дол.** – Мирон і Лідія Гарванки, Соня Берарді, Ліда Завадович, Софія Цибак, Емілія Проціньська, Анна Тарнавська, Теодор Демезар; **по 5 дол.** – Богдан і Анна Безкоровайні, Марія Крамаренко, Василь Шуст, Стефан Мандзик, Ярослав Куровицький, Стефан Логінський, Василь і Анна Піх, Dr. Walter Gerent, Elmer Bertsch; **2 дол.** – Н.Н. **по 1 дол.** – Н.Н., Н.Н., Н.Н.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

2,000 дол. – Михайло і Александра Завадівські; **1,000 дол.** – Вячеслав Цетенко; **500 дол.** – Walter Bula (The Voening Company); **по 200 дол.** – Петро і Ілона Шиприкевичі, Мирон і Ольга Гнатейки; **по 100 дол.** – Ігор Федорів, Оксана Колесніченко, Марія Рейнарівич, д-р Яр Моцок, проф. Тарас і Ольга Гунчаки, Роман і Клавдія Стефанюки, д-р Карло і Софія Цайнінгери, Андрій і Анна Андрюки, Тиміш і Анна Гнатейки, Орест і Дарія Темницькі, Дарія Завадівська, Роман Кизик; **50 дол.** – Анна Левицька; **25 дол.** – Христина Зінич;

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА БУДОВУ У.М.

Замість квітів на могилу бл. п. **мгр. Мирона Руснака** складаю (через 33-ий Відділ СУА) **25 дол.**
Ірена Дубас.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА ПОТРЕБИ УМ

In memory of **Dr. Stephen Sydoriak** I am donating \$ **500.**
Stephanie Sydoriak.

У четверту річницю смерті мого невіджалуваного чоловіка бл. п. **Миколи Чорного-Досінчука** і другу річницю трагічної смерті на Світовому Торговому Центрі улюбленого сина бл. п. **Олега Венгерчука** складаю **100 дол.** **Стефанія Чорна-Досінчук.**

Закінчення в наступному числі

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і Адміністрація УМ.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Марія Томоруг
Софія Геврик

Оксана Фаріон

Мотря Воєвідка-Слоневська

Марта Данилюк
Христина Ярема
Надія Цвях
Меланія Грибович
Катерина Немира
Марта Богачевська-Хом'як
Ірина Стецьків

РЕФЕРЕНТУРИ

Варка Бачинська
Катерина Івасишин
Марія Пазуняк
Марія Полянська
Ольга Тритяк

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- англомовна секретарка
- фінансова секретарка
- скарбник
- для справ преси
- вільний член
- вільний член

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Казевич — Дітройт
Христина Хомин-Іжак — Філядельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Катерина Воловодюк — Нью-Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чікаго
Зоряна Мишталь — Нова Англія
Маріянна Заяць — Центральний Нью-Йорк
Уляна Глинська — зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Лідія Закревська — член
Надія Шмігель — член
Рената Заяць — заступниця
Христина Мельник — заступниця

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англомовної частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Maria Tomorug
Sophia Hewryk
Oxana Farion
Motria Voyevodka-Slonievsky
Marta Danyluk
Christina M. Jarema
Melania Hrybowych
Nadia Cwiach
Kateryna Nemyra
Martha Bohachevsky-Chomiak
Irena Stecki

- 1-st Vice President
- 2nd VP — Membership
- 3rd VP — Culture
- 4th VP — Public Relations
- Recording Secretary
- Corresponding Secretary (engl.)
- Treasurer
- Financial Secretary
- Press
- Member-at-Large
- Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Lydia Kazewych — Detroit
Christine Chomyn-Izak — Philadelphia
Nadia Sawczuk — New York City
Martha Stasiuk — New York - North
Kateryna Volovodiuk — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Zoryana Mishtal — New England
Mary-Ann Zajac — New York - Central
Uljana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Barbara Bachynsky
Katherine Iwasyshyn
Maria Pazuniak

Maria Polanskyj
Olga Trytyak

- Social Welfare Chairwoman
- Education Chairwomen
- Art/Museum Chairwoman
- Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
- Archives Chairwoman

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych — Chairwoman
Lidia Zakrewsky — Member
Nadia Shmigel — Member
Renata A. Zajac — Alternate
Christine Melnyk — Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Irena Chaban — Editor-in-Chief "Our Life"
Tamara Stadnychenko — English editor "Our Life"

КАНЦЕЛЯРІЯ СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS:

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646; Fax: (212) 533-5237

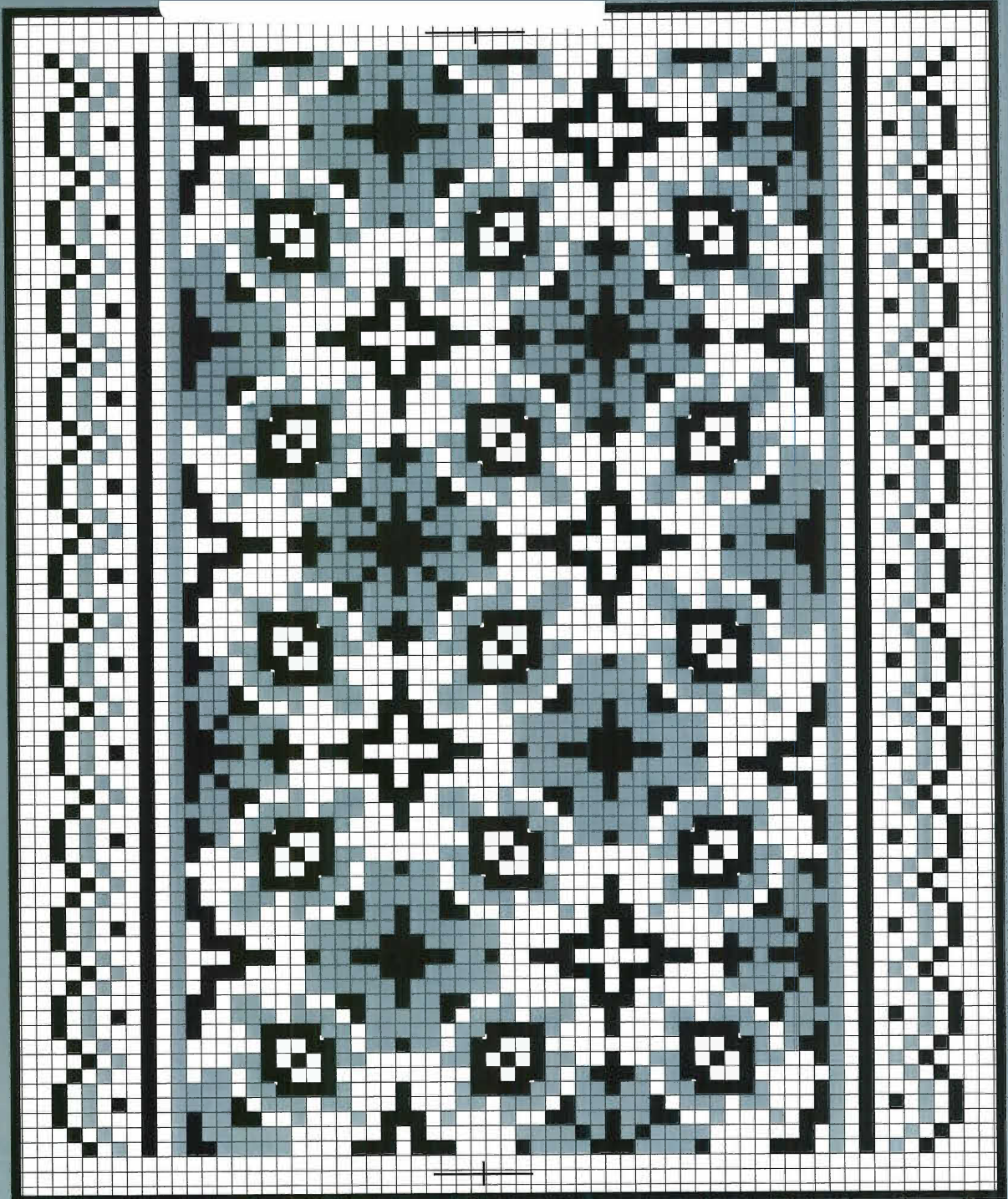
Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: від 10:00 до 4:00 по пол.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530; Fax: (732) 441-9377
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
(212) 228-0110 Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainiamuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org



Взір із м. Пустомити на Львівщині. З колекції Зеновії Краковецької.

Вишивати червоними і чорними нитками.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Нью Йорк, Н.Й. США.